

KOMMUNISTISK POLITIK

Demonstration mod G8 i det jordskælvramte L'Aquila, Italien, 10. juli 2009

FRA G8 TIL G20: VOKSENDE PROTESTER MOD KRISEPOLITIKKEN

Nr. 15

13. årg.

2009

31. juli -

14. august

Støttepris 20 kr.

TEMA: NATO OG NORDEN

- Mission Fogh s. 2 • OSCE: Fri bane for løggen s. 3 •
- Kriseprotest fra G8 til G20 s. 4 • Helmand og Taliban s. 6 •
- PET-spionerne løj og bedrog s. 7 • Overgrebene mod irakerne fortsætter s. 10 •
- Plads til min næse s. 11 • Nazim Hikmet s. 12 • Erik Stinus s. 14 •
- NATO: Slut med den nordiske neutralitet s. 15 • Invaderede Sovjet Polen? s. 19 •
- Debat s. 22 • Fabriksbesættelser s. 24

Mission Fogh

KOMMUNISTISK POLITIK

Den 1. august får krigsalliancen NATO ny chef – en dansk krigsforbryder, der var statsminister i otte af de dystreste år i dansk historie i nyere tid. Han forvandlede dansk udenrigspolitik til kolonialistisk eventyrpolitik i ledtog med amerikansk imperialisme, som Bush og Co's altid tjenstvillige lakaj. Det kaldte han 'aktivistisk udenrigspolitik', et andet ord for militær aggression.

Danmark har befundet sig i uafbrudt krig med Fogh som statsminister – og han kan nu fortsætte sin militære karriere i civil som chef for verdens bedst rustede og mest krigeriske militærblok, der dårligt længere gider kalde sig selv en 'forsvarsalliance'.

Hvorfor skulle man også det, når man altid kan fortælle, at man 'forsvarer de vestlige værdier' og den europæiske og transatlantiske sikkerhed i Iraks ørkener, afghanske bjerge, under Nordpolens is og i verdensrummet, hvis der ellers er behov for det. F.eks. mod terrorister.

Det tyske magasin Der Spiegel har betegnet Fogh som 'middelmådig' og som den 'laveste fællesnævner' blandt kandidaterne til posten som NATO-generalsekretær. Det har selvfølgelig fået Dansk Folkeparti og formiddagsbladene m.fl. til at råbe op i fornærmet lillenationstolthed: 'Fogh hånes af tysk avis'.

Desværre er den tyske karakteristisk ikke helt rigtig. Fogh var det bedste valg blandt kandidaterne til den beskidte mission NATO står overfor.

Fogh har godt nok ingen militær erfaring, men han har masser af krigserfaring, og er ikke bare ekspert i krigsløgne. Han er valgt, fordi NATO skal oprustes som et fællesredskab for den amerikanske og europæiske imperialisme. Redskabet til militær verdenskontrol. En organisme, der kan føre adskillige krige og militære operationer samtidig på forskellige kontinenter. Og en organisme, der er i færd med at omringe den potentielle supermagtskonkurrent Rusland og tilmed et evt. samarbejdende Rusland og Kina.

I Foghs embedstid som NATO-boss skal omringningen af Rusland afsluttes med optagelse af nogle af de sidste europæiske lande i det opløste Sovjetunionen. Han er specielt

egnet, mener man, også til at få indlemmet Sverige og Finland i NATO, som de herskende i disse lande intensivt har forberedt gennem de sidste par år. Fogh er partifælle med Angela Merkel, som står for genaktivering af det forenede Tysklands globale ambitioner. Og han er kendt som en nær ven af USA og Israel, der er parat til at forsvare og deltage i enhver forbrydelse, disse stater begår.

Vi, der kender krigsforbryderen Fogh, ved at han er en farlig mand – for freden og for verden. En mand, der hører hjemme foran en krigsforbryderdomstol og ikke på en af de mest sprængfarlige internationale chefposter.

Som bekendt har Fogh gjort sig 'fortjent' til posten som generalsekretær med den danske krigsdeltagelse, i Irak og i Afghanistan. Ved tilbagetrækningen fra den upopulære Irak-krig sendte han kynisk og bevidst danske soldater ud i forreste kamplinje i Helmand-provinsen med det resultat, at de danske besætters tab er de relativt største blandt alle de krigsførende

NATO-lande. Og NATO har stort set alle under våben i Afghanistan, ingen med begejstring, men nogen mere modvillige end andre. Krigsdeltagelse i Afghanistan er en pant på loyalitet over for NATO og den vestlige imperialisme – med USA, Obama og Hillary Clinton i spidsen:

Fogh drømmer, som de andre imperialistiske krigsherrer, om militær sejr i Afghanistan. Obamas store afghanske 'surge' skulle knuse Taliban, men den afghanske modstand er i stedet ved at knuse besætternes 'moral'.

Under Fogh skal NATOs operationsområder udvides. Der skal gang i de afrikanske operationer, og – hvem ved – måske også på det latinamerikanske kontinent, som det hidtil eneste, der ikke har været indfanget i NATO-nettet. Kampen om Arktis og Nordpolen, med militariseringen af Grønland, er for længst fastslået som en NATO-prioritet.

Det kan godt være, at Fogh indtil nu kun har været en middelmådig krigsforbryder, fordi han var statsminister i en meget lille nation. Nu har han chancen for at komme helt i top.

Redaktionen 28. juli 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 07.08.09

Fri bane for løgneren

Fra *Radhusstraede 1, 1466 Copenhagen K, DK* udgår hver onsdag et elektronisk nyhedsbrev, der kaldes News from Copenhagen. Det handler ikke om mad, luksushoteller eller bysladder. Det er OSCE's Parlamentariske Forsamlings officielle publikation, en relikv fra et møde i København i 1990, der resulterede i et omfattende dokument, der nu refereres til som Københavns-dokumentet. Det er indrømmet især pga. en passus om at OSCE-medlemmerne er forpligtet "til klart og uigenkaldeligt at fordømme totalitarisme". Det blev vedtaget under det store regressive opbrud i Europa, hvor det ikke skortede på løfterne om fred, social og humanitær fremgang.

Organisationen for sikkerhed og samarbejde i Europa har 56 deltagende stater, ikke bare fra Europa, men også Nordeuropa og Centralasien, og har hovedkvarter i Wien, Østrig, mens dens parlamentariske forsamling har kontor i København. Normalt fører dens parlamentarikere en ret upåagtet tilværelse, men organisationen er et af de steder, hvor den vestlige imperialismes strategier fastslås for offentligheden, og benyttes til at knytte imperialismens fangarme fastere og styrke dens strukturer, mens smålandenes parlamentarikere føler sig bæret over at sidde med ved bordet.

For et kort øjeblik blev OSCE's parlamentarikerforsamling løftet ud af ubemærketheden, da den på sit årlige møde, der fandt sted i Vilnius, Litauen, blandt en hel stribe dokumenter vedtog *'Resolution om det delte Europa genforenet: Fremme af menneskerettigheder og borgerrettigheder i OSCE-området i det 21. århundrede'*.

De russiske repræsentanter forlod mødet i protest under vedtagelsen af dette punkt.

Hvad dokumentet indeholder og opfattes som opsummeres i en række avisoverskrifter:

"Var Stalin så slem som Hitler?" (Information)

"Stalinisme & Nazisme. En historisk lære for Europa" (Trend News)

"Sovjetunion 'lige så skyldig som nazisterne i Anden Verdenskrig'" (Mail)

I resolutionen hedder det, at OSCE

'noterer at de europæiske lande i det 20. århundrede oplevede to store totalitære regimer, det nazistiske og det stalinistiske, som udløste folkemord, menneskerettigheds og -frihedskrænkelser, krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden'

og derfor

'genkalder Europaparlamentets initiativ til at udråbe den 23. august, hvor Ribbentrop-Molotov-pagten blev underskrevet for 70 år siden, som en fælleseuropæisk mindededag for stalinismens og nazismens ofre, med henblik på at bevare mindet om ofrene for massedeportationer og udryddelser.'

Bulgarien, Hitlers allierede, har allerede besluttet at indføre denne 'mindededag for stalinismens og nazismens ofre'. Det samme gælder Estland og Letland, hvis quislinge-regeringer og kamptropper deltog i Hitlertysklands krig mod Sovjetunionen. I Letland paraderer nazister med Hitlerikoner i hyldesttog til faldne SS-tropper. De tre baltiske lande og Slovenien har været de ivrigste fortalere for resolutionen.

Forhistorien er denne: I juni 2008 udformede en international konference i Prag med overskriften 'Den europæiske samvittighed og kommunismen' en såkaldt Prag-deklaration med samme titel. Den fik bl.a. støtte fra Nicolas Sarkozy, Margaret Thatcher,

Zbigniew Brzezinski, den canadiske udenrigsminister Jason Kenney plus den tjekkiske antikommunismes store navn Vaclav Havel. Den krævede bl.a. 23. august gjort til fælles mindededag for kommunismens og nazismens ofre. Af tjekkiske EU-parlamentsmedlemmer blev den bragt videre til dette forum. Over 400 MP'ere tilsluttede sig initiativet den 23. september 2008. Den konservative gruppe i særdeleshed var begejstret, men mindededagen har angiveligt vundet tilslutning fra medlemmer af samtlige EU-partigrupperinger. Den 2. april blev en resolution modsvarende Prag-erklæringen vedtaget af EU-parlamentet med 533 stemmer mod 44, mens 33 undlod.

Vedtagelsen af denne fælles mindededag er kommu-nazi-hetzens officielle sejr. Sidestillingen af nazisme og kommunisme som forbryderiske systemer. Sidestillingen af det nazistiske Tyskland og det socialistiske Sovjetunionen som krigsanstiftere, og ikke nazi som overfaldsmand og Sovjet som den angrebne – og sejrherre over fascismen. Hitler og Stalin som blodtørstige tvillinger. Ikke-angrebs-pagten mellem Sovjetunionen og Tyskland som den udløsende faktor for 2. verdenskrig.

Men det er historieforfalskning af reneste skuffe. Falske ideologiske postulater ophøjet til videnskabelig sandhed. Renvaskning af nazismen – for 'kommunismen' var lige så slem.

Den eneste alvorlige betænkelighed ved planen om en fælles mindededag den 23. august kommer fra zionistisk hold, der frygter at en sådan mindededag vil fratage den allerede etablerede mindededag for de jødiske ofre for 'holocaust' den 27. januar 'dens unikke status' (*Efraim Zuroff, Jerusalem Post*).

Og så protesterer det antikommunistiske Rusland selvfølgelig mod at USSR sidestilles med nazi som krigsanstifter.

Der er fri bane for løgneren. Og for mere krig.

Krisemodstand fra G8 i Italien til G20, Pittsburgh, USA

Den kapitalistiske krise i Danmark og globalt bliver dybere, selvom der ikke er nogen mangel på optimistiske erklæringer om, at bunden er nået, og at der spores fremgang i USA. Millioner er ofre for krisen og dens følger – og protester følger de kapitalistiske stormagter i G8 og G20 fra Italien til USA

Næsten 150.000 lejligheder og beboelseshuse står tomme i de danske byer viser helt nye tal ifølge Berlingske tiden. Alene i København står 18.000 boliger tomme, umulige at sælge eller leje ud, fordi ingen har råd.

I Århus er det kommunale prestige-projekt for en helt ny bydel på havnens gamle containerarealer gået fuldstændig i stå, før det overhovedet er bygget. Ingen har råd til at bo der. Indtægterne fra salget var ellers indregnet i kommunens budgetter, men da mere end 6000 lejligheder allerede står tomme i Århus, har byrådet besluttet at rive nogle af de billige lejligheder ned i Gellerup og andre betonkvarterer. Boligpolitik tegner til at blive et tema til efterårets kommunalvalg.

Eksportfald og overproduktion

Dansk industri har oplevet et fald i eksporten i første halvdel af 2009 på 17 procent i forhold til 2008, og det fik midt i juli regeringen til at love akut nødhjælp. Forslaget går bl.a. ud på at etablere en eksportkautionsordning, hvor statskassen stiller sikkerhed for betalingen på varer der sælges ud af landet.

EU genindførte støtteordningen til oplagring af smør og mælkepulver i begyndelsen af januar 2009. Der er allerede blevet i år blevet oplagret 113.500

tons. Ordningen blev den 22. juli forlænget frem til februar 2010.

- Vi må og skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe vores mælkeproducenter, som står over for et dramatisk prisfald, udtalte EU's landbrugskommissær, storbonde Mariann Fischer Boel i den anledning. I begyndelsen af 2008 gennemførte kommissæren en regulering, der betød udvidelse af landbrugsproduktionen og opløjning af braklagte arealer.

Nu skal den øgede produktion sættes på lager ellers eksporteres på verdensmarkedet med støtte.

Den professionelle optimisme

Midt i nyhederne om faldende eksport, flere arbejdsløse og rekordstort antal tomme og usælgelige boliger, er Den Danske Bank kommet med den vurdering, at krisen i Danmark ikke udvikler sig til en langvarig recession.

I analysen af de nordiske landes økonomiske situation skriver banken den 17. juli:

- Den selvforstærkende negative spiral, der ramte den globale økonomi sidst i 2008 – med faldende produktion, stigende arbejdsløshed, faldende aktivpriser, svage boligmarkeder og lavere forbrug og investeringer – ser lige nu ud til at blive afløst af en selvforstærkende positiv spiral, hvor stigende produktion og højere aktivpriser trækker erhvervs- og forbrugertilliden op og dermed fører til højere investeringer og forbrug og yderligere fremgang i produktionen.

Den 25. juli udtaler banken til Politiken at:

”Den tyske erhvervstillid bedres så kraftigt, at vi ikke er i tvivl om at væksten er på vej tilbage til euroområdet. Det ser ud til at Tyskland skal være lokomotivet, der trækker os ud af krisen.”

Disse to nyere citater er ikke væsentligt forskellige fra hvad Danske Bank har udtalt måned efter måned, mens krisen har været der. Optimismen er professionel og profitorienteret. Mens de traditionelle aviser trofast har formidlet det glade budskab, er blogs og kommentarer online gået i rette med finansfolkene, og deres forhold til de objektive kendsgerninger.

Uanset hvordan virkeligheden ser ud, synes finansverdenen nemlig at tage udgangspunkt i forventninger mere end i realøkonomien.

Krisetolkning

Mængden af alternative bøger og andre udgivelser om krisen og økonomi er efterhånden særdeles omfattende. Det positive er, at ministre, banker og aviser ikke længere har monopol på at fortælle ”sandheden”. Men desværre baserer mange progressive forsøg på økonomisk analyse sig ikke på den videnskabelige marxisme.

Et eksempel er den spanske økonomiprofessor Santiago Niño Becerra. I han nye bog *El Crash de 2010* forudsiger han, at det værste endnu

er i vente, og at de mange statsstøtteordninger vil få samme effekt som at pisse i bukserne på en kold vinteraften. *Bailouts* vil kun udskyde det uundgåelige krak, som vil ske i 2010 og kulminere i 2012, med et sammenbrud for kapitalismen som system. Da han i et interview i avisen *El País* bliver spurgt, hvad folk kan gøre, er svaret at tage et personligt ansvar for valg af arbejde og forbrug, og leve efter, hvad der er nødvendigt for at opfylde de basale behov.

En mere direkte tilgang kan findes hos den amerikanske journalist Jon Jeter. I bogen *Flat Broke in the free market*, der udkom i foråret, er han gået i hælene på Naomi Klein, og afdækker

gennem en række interviews med fattige fra Afrika og Sydamerika, hvordan kapitalismen ødelægger livet for folk.

Heller ikke denne forfatter opfordrer til at organiserer sig og omstyrte kapitalismen, men at gøre som Chávez, uanset at mange lande ikke har samme muligheder som Venezuela.

Modstand mod de mægtige

Den 15. juli mødtes de alliancefri landes organisationen (*Non-Aligned Movement, NAM*) i det kommende formandsland Egypten. Cubas præsident holdt åbningstalen for delegerede fra 118 medlemsstater. Raúl Castro gentog tidligere krav om at alle lande, og ikke kun nogle få, bør deltage i at finde en 'effektiv og retfærdig løsning' på den nuværende krise. Et krav er også skabelsen af et nyt internationalt valutasytem, der ikke afhænger af den økonomiske stabilitet, lovgivning eller politiske beslutninger i kun ét land, magt og indflydelse til trods.

Svagheden ved NAM viser sig når man bare henstiller til de rige lande, at verdensøkonomien bør drøftes i FN.

I begyndelsen af juli ar Italien vært for den eksklusive klub af de rigeste lande i G8. Mødet var lagt så at sige langt ude på landet, i den jordskælvsramte by l'Aquila. Det blev et nyt reklamefremstød for Obama, men trods et enormt sikkerhedsopbud og omfattende forhindringer blev der store protester mod den kapitalistiske krisepolitik både i værtsbyen og i andre italienske byer.

Der mobiliseres nu for fuld kraft til internationale protester mod G20-topmødet, der skal afholdes i Pittsburgh, Pennsylvania, USA den 24.-25 september. Den amerikanske protestbevægelse *Bail Out the People* opfordrer til verdensomspændende protester i den forbindelse:

- Udfordringen for de sociale bevægelser og antikrigsbevægelsen er at konfrontere det næste møde mellem de magter, der styrer verdensøkonomien med en stærk massemobilisering, der kræver jobs og dækning af sociale behov, og ikke vil acceptere krige og grådighed – her i USA og verden over.

Formålet med G20s møder er ikke at finde løsninger for folkene, men at lappe på profitsystemet, så det kan skabe mere fattigdom, nød og lidelse.

Information Clearing House er en af de progressive hjemmesider, der leverer alternativ information på nettet

Medier under forvandling

I en sommerserie på Danmarks Radio analyseres krisen for de amerikanske medier. Det er blevet til fem spændende udsendelser, der kommer rundt om det faktum, at den traditionelle nyhedsformidling er under dramatisk forvandling. De gamle monopoler på nyheder, som en traditionel bannerfører New York Times, er blevet løbet over ende af internettet, der har givet mere og bedre indhold – og ikke mindst muligheden for, at alle kan bidrage uden om den skjulte statscensur i de gamle, sure redaktionslokaler. Nye monopoler har endnu ikke etableret sig på den platform.

De mange, som Lasse Jensen fra programmet *Mennesker og Medier* har talt med, giver et enslydende billede af, hvad der er "gået galt".

For det første spillede de gamle monopolars journalistisk fallit over for Bush-administrationen, eller mere præcist: De kan med rette anklages for medløb på krigsophidselse og det nyliberale projekt. Derfor har de mistet deres troværdighed.

For det andet har ejere trukket kæmpe overskud ud af mediakoncernerne i halvfemserne og belånt virksomhederne til op over skorstenen for at finansiere opkøb og fusioner.

For det tredje sker der en stor nedgang i reklameindtægterne i takt med udviklingen af den økonomiske krise, samt en omlægning af reklamebudgetter fra traditionelle medier som aviser, tv, radio og fagblade til nye og mere målrettede muligheder. Dette fænomen ses også i Danmark. Børsen refererer en undersøgelse fra den danske reklamebranche, der viser en samlet nedgang på 18 procent, næsten 500 mio. kr., i første halvår af 2009 i forhold til samme peri-

ode i 2008. Tallene dækker samtidig over en endnu større procentuel nedgang i reklameindtægterne hos de traditionelle medier og en lille fremgang for internettet.

De nye tendenser peger tilsyneladende væk fra såkaldte nyhedssupermarkeder over til mere specialiserede udbydere. Væk fra nyhedsformidlere af omnibus-typen, der spænder over sport, politik og videnskab til livskundskab uden at have forstand på nogen af delene, til mere skarpt profilerede aviser og specialiserede medier. F.eks. er der i USA en opblomstring for de lokale non-profit-radiostationer og spansksprogede aviser målrettet immigrantmiljøet.

En anden tendens, der også ventes er fortsætte, er holdningsbaseret nyhedsformidling, hvor *'The Daily Show'* er det mest sete blandt unge i USA.

Udviklingen lader sig ikke stoppe, men har efterladt dybe panderynker hos dem, der mener, at de traditionelle medier og den gængse journalistik er en af de søjler, der holder demokratiet oppe. Denne bekymring deles dog ikke af de mennesker, der kommer til orde i sommerferien.

De nye tider i medieverdenen, der for alvor slår igennem med den aktuelle økonomiske krise, sammenlignes nærmere med opfindelsen af trykmaskinen eller af radio og tv i deres tid.

Magthaverne har klaret sig glimrende med de gamle medier, og de nye i sig selv vil ikke ryste systemet. Det kommer selvfølgelig i sidste ende an på, hvem der bruger og kontrollerer dem.

Serien er bestemt værd at lytte til og kan findes på DR's hjemmeside.

Video: I Helmand er alle med Taliban

Af Carsten Kofoed

krigspropagandister på TV2, DR og den øvrige NATO-følgagtige danske presse kalder ”operationer”.

Indbyggerne siger, at NATO ikke skelner mellem talibanere og civile, herunder kvinder og børn. Alle er mål.

I en anden landsby er en moske blev bombet sønder og sammen.

Et indslag på den arabiske tv-station Al-Jazeera i april viser Al-Jazeeras rapporter i Afghanistan, Qais Azimi, på rundrejse i Helmand-provinsen i det sydlige Afghanistan.

Halvanden dag var han sammen med Taliban – i modsætning til de vestlige ”journalister” som TV2’s, der kun er sammen med de torturerende NATO-besættere og derfor aldrig kan få en afghaners ærlige mening om noget som helst.

Azimi ankommer til en landsby i Helmand-provinsens Kajaki-distrikt, hvor man ser Taliban patruljere helt uden våben, men blot ved hjælp af walkie-talkies. Det fortæller noget om talibanernes autoritet og støtte i byen.

Overalt i landsbyen ses ødelæggelser som følge af NATO-besættelsesmagtens bombeterror, det, som de danske

Den 13-årige dreng Zaifullah, som mistede hele sin familie under endnu et af NATO’s utallige terrorangreb fra luften, siger, at han vil være selvmordsbomber, fordi NATO-besætterne ødelagde Koranen under deres angreb. Det fortæller noget om den stærke tro, som afghanerne besidder, og som er brændstoffet i deres retfærdige hellige krig for at befri deres fædreland. I den vestlige krigspropaganda kaldes det ”ekstremisme”, men at ville hævne sig på sin families mordere, disse afskyelige terrorister, der kalder sig soldater, mens de fra luften og kampvogne bomber lerhytter med sovende mænd, kvinder og børn, er kun udtryk for en dyb retfærdighedsfølelse.

Mændene i landsbyen udtaler, at alle børn er klar til at blive selvmordsbom-

bere.

Azimi siger, at han så 9 kirkegårde under sin tur – alle med nyanlagte gravsteder. Han konkluderer, at det, som alle afghanere i Kajaki-distriktet er oprørte over, er angrebene fra NATO og den afghanske kollaboratorhær.

En afghansk mand siger, at ”når vi angribes med en sådan brutalitet, så er det klart, at vi tager Talibans parti”.

”Tidligere var der landsbyindbyggere og talibanere,” siger speakeren, og tilføjer: ”Nu ser det ud til, at alle er talibanere og parate til at gribe til våben.”

Hvor er det dog håbløst naivt og direkte stupidt at tro på VK-krigsregeringens menneskefjendske propaganda om, at de 750 danske besætteléstropper, der har invaderet Helmand, ”hjælper” den afghanske befolkning, mens de deltager i den bombeterror (undskyld, ”operationer”), som denne video er bevis på, og som gør, at afghanerne bare i endnu højere grad bakker op om dem, der forsøger at rense landet for disse vestlige terrorister, nemlig Taliban!

Se tv indslaget (engelsk sproget).

<http://www.youtube.com/watch?v=lnuBvO3NDqg>

Dansk kulturimperialisme til 116 millioner kroner samler støv

Danske skatteydere har været med til at betale cirka 116 millioner kroner til skolebøger til børn i Afghanistan

Bøgerne er dog aldrig nået frem, hvilket ifølge besætteren Poul Erik Rasmussen, der er såkaldt senioruddannelsesrådgiver og udsendt af Udenrigsministeriet til Kabul, dels skyldes sabotage fra Taliban og dels det afghanske marionetstyres ineffektivitet.

Det er vigtigt her at forstå, at afghanernes frihedskamp ikke bare har en militær og politisk karakter, men også en kulturel. Den vestlige besættelses-

magt forsøger ikke bare at bombe og skyde afghanerne til tavshed. Den har også andre metoder som for eksempel at injicere vestlig kultur i den afghanske befolkning, således at denne opgiver sin religion, kultur og forpligtelse til hellig krig imod den fremmede NATO-besættelsesmagt.

USA har eksempelvis direkte forsøgt at omvende afghanerne ved at uddele bibles på dari og pashto til afghanerne, der for 99,99 procents vedkommende er muslimer.

Besætternes ”kultur fremstød”, herunder skolebøger med vestlig propaganda, er en del af deres mangeartede forsøg på at tæmme og dressere afghanerne. Det er derfor med rette og i fri-

hedskampens interesser, når den afghanske modstandsbevægelse saboterer denne kulturimperialisme.

Hvis det officielle Danmark gerne vil hjælpe afghanske børn, kunne det starte med at lade være med at dræbe dem og trække sig ud af Afghanistan. Døde børn når aldrig at lære at læse. Og krigstraumatiserede børn uden deres af NATO myrdede forældre får det ganske givet også meget svært.

Konklusion: Hvor er det blodigt hykleri at sende skolebøger til afghanske børn, mens man dræber både dem og deres forældre!

Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

PET-spionerne løj og bedrog

Af Frede Klitgård

**Erstat STASI med PET –
og billedet passer**

4600 tættrykte sider, ti års arbejde i den parlamentariske PET-kommission, en udgift på 70 mio. kr., ingen 'røde spioner' afsløret og lutter begejstring for det danske politiske politi (PET eller Politiets Efterretnings-Tjeneste).

Der er ikke noget at komme efter! Det er et kort signalement af Danmarks hidtil længst siddende og dyreste kommission.

Der er dog et par skæmmende krøller, men det vil lige så sikkert som amen i kirken ikke få nogen konsekvenser. Det kan varmt anbefales at vende bunken med den skingre og sønderlemmende kritik af det østtyske efterretningsvæsen Stasi og overalt erstatte Stasi med PET – så har læseren et ganske korrekt billede af det danske tankepoliti, der også bringer ubehagelige erindringer om Hitlers Gestapo op til overfladen.

Militærets Efterretnings Tjeneste (FET) var ikke omfattet af 'undersøgelsen', selv om de to spionageapparater ofte overlapper hinanden. Officielt ligger FET's arbejdsområde mest uden for Danmark.

1. PET har brugt løgn og bedrag over for dets 'vagthund', dvs. Wamberg-udval-

get, der skulle kontrollere eller overvåge PET. Når PET f.eks. fik en 'ubekvem' forespørgsel om f.eks. en bestemt person, var det almindeligt, at PET-folkene stak et rødt ark ned i personmappen og nægtede vedkommendes eksistens i PET's arkiver.

2. PET-folkene oprettede 'arbejdskartoteker', der ikke indgik i 'undersøgelsen'. Der er således tale om dobbelt registrering. De vides ikke, om arkiverne ligesom tidligere blev mikrograferet og sendt til USA 'til opbevaring'. Men ligger der ikke en kopi til opbevaring det ene 'sikre sted', er der stensikkert fundet plads et andet 'sikkert sted'.

Det springer i øjnene, at ledende PET-folk ikke er blevet afhørt af kommissionen. Det er dog kommet frem, at ved nogle afhøringer af mindre koryfæer havde vidnet pludselig mistet hukommelsen og kunne ikke erindre noget som helst.

Det minder om den nok største kommissionsskandale i nyere tid, nemlig de parlamentariske kommissioner, der efter Anden Verdenskrig skulle kulegrave besættelsestiden og placere et eventuelt ansvar. Ligesom nu var den præget af 'civilbetjente', som det hedder blandt modstandsfolk, det vil oversat sige senil demente og pludseligt uvidende og åndsfraværende vidner.

Kommissionen producerede papir-

Frede Klitgård
Formand for Aktive Modstandsfolk

dynger, der blev samlet i 15 bind plus ekstra oversættelser m.v. Alt var målt og vejjet og fundet i den skønneste orden. Der var ikke en plet at sætte på nogen. Kort sagt: Der var ikke noget at komme efter!

PET overvågede med fotografering og aflytning og registrerede ulovligt mellem 250.000 og 300.000 danskere – politisk aktive på 'venstrefløjen', fredsforkæmpere, politikere (også på Christiansborg), EU-modstandere, faglige tillidsfolk, læserbrevskribenter, kritiske politikere, ferierejsende i Østeuropa, journalister og mange andre.

I kommissionens rapport bekræftes det, at PET har været sat direkte ind i politiske aktioner for at forhindre f.eks. fredsmøder. Det må da være en klar ulovlighed. Men den sag er vel ligesom så mange andre parkeret langt inde under det stinkende, rådne gultvæppe.

Økonomisk erstatning til overvågede i Norge

Det norske modstykke til Politiets Efterretningstjeneste (PET) i Danmark hedder officielt 'Overvåkningspolitiet' (OP). De to tjenester har i en længere årrække haft de samme opgaver og har foretaget ulovlige registreringer af politisk aktive borgere af mange forskellige afskygninger – med kommunister, faglige tillidsfolk, pacifister, modstandsfolk og medlemmer af solidaritetsforeninger i spidsen.

I begge lande så specialtjenesterne en farlig fjende i enhver, der gav udtryk for en politisk holdning, der fraveg magthavernes konsensus (almindelig enighed) og ikke passede dem.

Den norske regering har undskyldt og beklaget de politiske overgreb og har efter skarp offentlig debat og pres udbetalt økonomiske erstatninger til de registrerede.

Loven er fyldt med bureaukratiske barrierer, krav om dokumentationer og smuthuller, som myndighederne kan bruge og ofte bruger til at beskære eller slippe helt uden om erstatning. Overvågningen skal have medført 'alvorlig skade' og skal være sket ved ulovlig rumaflytning, ulovlig telefonaflytning eller anden overvågning, der ikke var lovlige, da den foregik. Der skal også tages hensyn til overvågningens omfang og varighed.

Erstatningerne varierer fra 10.000 til

50.000 kr. Særlig intens og langvarig overvågning med 'alvorlig skade' for den pågældende kan udløse en erstatning på 100.000 kr.

Ifølge oplysninger i norsk presse har en del mennesker, deriblandt aktive modstandsfolk, der nidkært blev overvåget i 50 år eller mere (!), modtaget den højeste erstatning. Også afdødes nærmeste slægtning, som regel en enke, har fået erstatning.

Overvågning – eller mere korrekt politisk kontrol og udspionering som i det nazistiske Gestapos storhedstid – er meget ældre end den såkaldte kolde krig.

Frede Klitgård

OPRÅB fra Foreningen af Udlændingeretsadvokater

Overgrebene imod irakerne fortsætter i ly af sommerferien

Af Helge Nørrung

Mens Dansk Folkeparti opfordrer til politistorm på irakerne i Brorsonskirken, begås der voldsomme overgreb mod de irakiske flygtninge, man vil tvangsudsende i strid med internationale konventioner. Dette opråb vil bidrage til at stoppe de danske menneskeretsforbrydelser

Helge Nørrung
Talsmand for Foreningen af Udlændingeretsadvokater

Hjemkommet fra en mindre ferie og efter en hektisk uge med forsøg på at bistå nogle få at de hårdt prøvede irakiske familier bliver jeg som asyladvokat nødt til at give et overblik over, hvad vi er i færd med i Danmark.

Efter danske normer er der tale om helt uanstændige, overlagte og unødvendige overgreb mod mange enkeltpersoner og familier. Og deportationerne søges bevidst skjult for offentligheden.

Baggrunden

- Vi har på kanten af grundlovens § 63 ved lov gjort Flygtningenævnets afgørelser endelige, uanset Nævnet blot er et af mange administrative råd og nævn uden egentlige domstolsgarantier,

- nævnet har i årevis afgjort asylsager fra Irak uden behørigt hensyn til anbefalinger fra FN's flygtningeafdeling, UNHCR,

- vi har siden 2003 skærpet reglerne om "motivationsfremmende foranstaltninger" for at formå de afviste til udrejse og dermed påført yderligere lidelser til dem, der har lidt under Saddam, og hvis familier efter koalitionsens indtog i 2003 led yderligere på grund af terror, fundamentalistiske militser og generel ustabilitet,

- vi har trodset gentagne anbefalinger fra UNHCR siden 2004 om at undlade

at lægge et sådant pres på netop irakere på grund af sikkerhedssituation i landet,

- vi har derved bevidst gjort de afviste rodløse ved diverse centerflytninger, svækket deres ressourcer og virkelyst ved i flere år at nægte deres børn normal skolegang, nægte dem at tage imod tilbudt arbejde osv.,

- derved er mange børn og voksne blevet psykisk syge eller skrøbelige,

- vi har negligeret UNHCR's opfordring i december 2006 om at give asyl eller anden opholdstilladelse til alle fra det centrale og sydlige Irak,

- vi har i år presset en hjemsendelsesaftale igennem med irakiske myndigheder for de således afviste, og

- vi har arrogant gennem årene afvist international kritik bl.a. fra Europarådet, fra EU-parlamentet og senest i år direkte fra UNHCR efter den indgåede hjemsendelsesaftale.

Skæbnerne

Derfor står følgende nu til hjemsendelse (et lille udpluk):

- den enlige, syge kvinde, der ikke kan få opholdstilladelse til sig selv og sin psykisk syge 15-årige søn, selvom hun tillige har en voksen datter og søn med opholdstilladelse i Danmark/Sverige,

- den unge mand (nu frihedsberøvet), som har kone og to børn i Danmark, men hvis hustru/samlever ikke opfylder

alle de stramme betingelser for familiesammenføring,

- mange familier, hvor enten far, mor eller børn er psykisk syge, dog ikke tilstrækkeligt syge til at opfylde Integrationsministeriets kriterier for humanitær opholdstilladelse (livstruende sygdom),

- flere enlige kvinder, der har haft ægteskabslignende forhold i Danmark, og som risikerer æresdrab ved returnering,

- torturofferet (frihedsberøvet), der var fængslet syv år under Saddam, hvis tilbageværende hustru og tre børn opgav ham efter seks års ventetid, og hvis danske kæreste og stedbarn gennem to år nu står til at miste ham,

og endelig

- flere mænd og kvinder (to frihedsberøvet), der tilhører religiøse eller etniske mindretal, som af UNHCR opfattes som særlige risikogrupper.

Som det fremgår, er flere fra de nævnte grupper allerede frihedsberøvet, og derved bliver disse asylsøgere for første gang i deres tid i Danmark stillet for en domstol: Retten i Hillerød. Retten afsætter et kvarter til hver og påser udelukkende, om der er den fornødne hjemmel til frihedsberøvelse. Og her er et afslag fra Flygtningenævnet og modvilje mod udsendelse tilstrækkeligt.

Det er kun takket være hjælpsomme borgere – herunder de unge hjælpere i Brorsonskirken, Bedsteforældre for Asyl og de mange andre græsrodsbevægelser på området – at nogle af de pågældende sager er kommet frem i lyset.

Nogle er blevet henvist til Dansk Flygtningehjælp, advokater eller andre og er søgt genoptaget. Genoptagelsen søges enten som asylsag i Nævnet, som humanitær sag i Ministeriet eller som "særlig sag" hos udlændingservice. Sagsbe-

handlingen hos disse myndigheder tager normalt mindst tre-fire måneder, men efter hjemsendelsesaftalen er afgørelserne – flest afslag – begyndt at komme efter få uger.

Under disse forhold, hvor hver sag kræver forberedelse, oftest ved frivilligt arbejde, kan det ikke undgås, at visse sager aldrig kommer frem til et forsøg på genoptagelse. Og risikoen herfor er størst for de mest tilbagetrukne, dem der efter mange års pres ikke orker at gøre opmærksom på sig selv, men blot sygner hen.

Den individuelle behandling af sagerne – der af Flygtningenævnet fremhæves som et gode – kan derfor let medføre forskelsbehandling. ALLE afviste irakere er jo blevet behandlet i strid med FN's anbefalinger. Desuden er den indi-

viduelle behandling meget ressourcekrævende.

Derfor er der brug for opbakning fra flere politikere! Hvor længe vil I tillade, at et fremmedfjendsk parti overlades monopol på udlændingepolitikken i Danmark?

Hvor mange flere ofre for sygdom, familietragedier og selvmordsforsøg skal der til? Hvor mange flere børn, der ikke kan sove om natten, fordi de frygter, at politiet næste gang besøger deres familie midt om natten for at sende dem til et land, de kun kender fra mediernes omtale af terrorbomber?

Det kan ske ved en særlov, men der er også muligheder inden for den gældende udlændingelov. Praksis kan ændres, så den stemmer bedre med ordlyden i den nuværende udlændingelov: § 9b stk. 1 om humanitær opholdstilladelse gives kun til livstruende syge, men ordlyden

er, at *"væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen"*.

Og opsamlingsbestemmelsen i lovens § 9c stk. 1 benyttes meget sjældent, skønt ordlyden passer på de fleste afviste irakere: *"Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor."*

Jeg håber med dette indlæg at forhindre yderligere deportationer som den, der fandt sted for Mufsal, en af de seks irakere, der uden varsel den 25. juni blev vækket klokken tre om natten i fængslet i Sandholm, og som blev hindret i både at kontakte sin familie i Danmark og sin advokat, før han samme morgen blev tvunget på et fly til Bagdad efter otte års lidelser som afvist i Danmark.

Asylret: En sørgelig meddelelse

Af Said Parvin og Karl Åge, Asylret

En af vore gode venner og kontakter i udvisningslejren i Sandholm forsøgte i morges (16. juli) ved titiden at begå selvmord. Grunden til det var ikke, at han ville lægge pres på de danske myndighe-

der for at få asyl, ej heller at han prøvede at få en humanitær opholdstilladelse, for Asylret har for ti dage siden fået genoptaget hans sag efter afslag i flere omgange på asyl.

sterne, eller I er med os," lød det fra krigsgalningen i Det Hvide Hus. Og det officielle Danmark valgte at gå sammen med krigsgalningen. Og det kom til at koste mange, mange tusinde irakere samt nogle tusinde invasions soldater livet.

Vi har sagt det før, og vi gentager det: Det var ganske rimeligt, men meget sent, at den nu forhenværende danske statsminister bad om undskyld for de danske myndigheders svinske adfærd over for flygtningene fra nazisternes terrorregime i 1930'erne. Men når han samtidig helt holder kæft om de nuværende danske myndigheders behandling af nutidens flygtninge, så bliver nettoresultatet et totalt hykleri, der suverænt slår alle hidtil bestående verdensrekorder i denne meget ulækre disciplin.

Det er til at forudse, at OVK-blokken inden for en overskuelig fremtid kører uhjælpeligt fast i den racistiske sump, den har valgt rode sig ud i. Vores velmente råd er, at den erkender virkeligheden og siger: "Vi er kommet til vejs ende – vores politik er slået helt fejl, vi tager konsekvensen og går af". Det ville for en gangs skyld – omsider – give den nogen grad af troværdighed.

Grunden til hans selvmordsforsøg var, at hans mor og søster i går i det fredelige (!) Irak begge blev ofre for en selvmordsbombe og mistede livet. For omkring et år siden blev hans far dræbt af militante fra en af Iraks væbnede bander.

Hvor længe endnu skal Danmarks uansvarlige og rådne politikere have lov til at bilde befolkningen ind, at Irak er et fredeligt land, og på den konto slippe af sted med at sende irakiske flygtninge til det af borgerkrig, terror og kaos plagede Irak?

Hver eneste dag mister omkring 40 mennesker livet i det Irak, som Danmark har bidraget så aktivt til at påføre kaos, borgerkrig, social nød og elendighed – for at sikre imperialismens kontrol med Mellemøstens oliekluder!

Danmark blev gjort medansvarlig for overfaldet på Irak på baggrund af en løgn om ikke-eksisterende masseudlæggelses-våben. "Enten er I med terrori-

**Kuntnearrangement i
Brorsonskirken til støtte
for irakerne**
Søndag den 2. August. kl. 20
Brorsonskirken
Rantzausgade 49

**Programmet består af
forskellige kunstnere der er
gået sammen i dette
arrangement for at sætte
fokus på det absurde forhold
at regeringen,
på trods af FNs advarsler vil
sende irakerne tilbage til et
land i krig.**

**Cafe og god stemning i
krypten efter arrangementet.**
**Det koster 30 kr, der går til
at støtte irakerne i kirken**

Danske havnearbejdere reagerer mod kup i Honduras

Kupmagerne skal presse på økonomien, siger Ole Nors fra 3F's hovedbestyrelse

Ole Nors fra fagforbundet 3F's hovedbestyrelse har besøgt i det kupramte mellemamerikanske land Honduras. Han har repræsenteret de danske Havnearbejders Landsklub og har undersøgt overgreb begået af militæret i Honduras mod fagforeningsfolk.

Ifølge Ole Nors står kupmagerne bag mord og uberettigede fængslinger af flere fagforeningsfolk og andre medlemmer af den civile modstandsbevægelse i landet.

- Kupmagerne forsøger at give et billede af, at alt er helt normalt i Honduras. Men der er fortsat store protester, og i weekenden gik titusinder på gaden for at kræve demokratiet genindført, udtaler Ole Nors, der var øjenvidne til befolkningens blokader af hovedvejene.

Kupmagerne har nu haft magten i Honduras i en måned. Det er baggrunden for, at Det Internationale Transportarbejderforbund, ITF, nu vil sætte ind over for Honduras handelsflåde for at støtte de lokale fagforeningers krav om genindførelse af demokrati. ITF's beslutning vil sandsynligvis påvirke lastning og losning af de 650 skibe, der fører honduransk flag.

Det betyder, at også de danske havnearbejdere fremover vil være ekstra opmærksomme på skibe, der sejler under honduransk flag.

- Jeg bakker op om opfordringen fra

Honduranske fagforeninger protesterer mod kuppet. Kupmagerne sidder der endnu, fordi USA nok har for dømt dem i ord, men ikke aktivt har villet have dem væk og den valgte præsident Manuel Zelaya genindsat.

Det Internationale Transportarbejderforbund om at presse kupmagerne på økonomien. Jeg vil sørge for, at de danske havnearbejdere bliver klar over den dramatiske situation for vores kolleger i Honduras, udtaler Ole Nors.

Sydafrika: Storstrejke mod prisstigninger

Hele Sydafrika blev sat på stand-by, da 150.000 buschauffører for nylig indledte et strejkefremstød og samledes i demonstrationer landet over

Den offentlige busdrift i Sydafrika blev sat i stå, og i byer over hele landet marcherede de strejkende til kommunens bygninger for at aflevere deres krav om 15 procent lønforhøjelse - og tømte indholdet af kommunens affaldscontainere ud på gaden. Arbejderne udtaler, at de ikke er i stand til at leve for de nuværende lønninger, ikke mindst på grund af de høje fødevarerpriser.

Fagforeningerne har allerede forkaftet et tilbud om 11,5 pct. og 13 pct. tilbudt af SA Local Government Association. De kæmper for kompensation

for en inflationsrate, som nåede op på 13,7 pct. sidste år.

- Vi møder en enorm opbakning g, udtalte Patrick Craven talsmand for Cosatu, en paraplyorganisation med 200 tilsluttede fagforeninger. - Vi håber arbejdsgiverne har bemærket det og kommer tilbage til forhandlingsbordet snarest muligt.

I Pretoria blev de strejkende mødt med vandkanoner og i Polokwane skød politiet med gummikugler for at sprede de demonstrerende og sårede 3 personer.

Tidligere i juli var der en større strejke blandt bygningsarbejdere, der truede færdiggørelse af stadions til næste års fodbold VM.. De strejkende gik i arbejde igen efter at have fået tilsagn om 12 pct. lønstigning. I de seneste uger har der også været en strejke og protestbevægelse imod boligmangel, manglende vand og elektricitet.

Den nyvalgte præsident Jacob Zuma blev valgt på mange lovord om forbedringer for arbejderne og de fattige. Nu efterlyser han 'forståelse fra arbejderne side', men det er noget, som bliver svært at levere i takt med, at svælget imellem valgløfterne og de barske realiteter bliver stadig større. Et tilsagn om at skabe 500.000 job er f.eks. også trukket tilbage.

Derfor tages strejkemidlet i brug.

De ledige tager skraldet i Solrød

I Solrød Kommune vil man aktivere ledige ved at lade dem samle skrald, f.eks. på stranden og langs med jernbanerne. Borgmesteren (V) tænker især på de unge.

Der er helt givet alt for meget svineri i Danmark og i Solrød. Mange vil sikkert synes, at det så kunne være fornuftigt at lade de ledige gøre noget ved svineriet. Hvad man så kan udtrykke mere eller mindre dumsmart.

Men problemet er jo ikke svineriet. Fjerner man det, er der bare gjort plads til noget nyt. Det er producenterne af affald, der er problemet. Som i de gode gamle dage hed skovsvin.

Undersøger man skovsvinenes efterladenskaber, vil langt det meste være emballage og reklame. Det er her, problemerne skal løses. Dårlig forbrugermoral og branche-egoisme.

Er det fornuftigt, at en kommune først løser sit affaldsproblem, når den kan råde over gratis arbejdskraft? Intet moderne samfund kan undvære et professionelt og centraliseret, stabilt fungerende renovationssystem med betydelig overkapacitet, der kan klare spidsbelastninger. Det må man betale de gængse lønninger for.

Hvordan vil det mon påvirke skovsvinene, hvis de ser, at deres miljøbesmudsning bliver fjernet gratis af de sociale tabere?

Det står i loven, at aktivering skal være opkvalificerende. Men en hvilken som helst kommunikationsmedarbejder vil kunne beskrive hvad som helst som opkvalificerende.

Hvis de ledige i aktivering foretager sig noget fornuftigt for fællesskabet, vil de blot fjerne et tilsvarende antal arbejdspladser. En sådan aktivering skaber ledighed. Og kommunen løser kun nødvendige opgaver, når der er gratis arbejdskraft.

Gratis arbejdskraft kan man tjene penge på eller spare med. Der er mange andre interesser på spil, som kommer før den lediges opkvalificering eller fællesinteressen. Hvis man gjorde aktivering til et frivilligt tilbud, ville mange af disse problemer forsvinde.

Gustav Bunzel

Landsorganisationen af Arbejdsledige

Er der plads til min næse?

Ved opsamling af brugerne tirsdag morgen fremkommer bussens chauffør, Henning, med den ide, at man skal foreslå personalet en spontan tur samme dag. Meteorologerne havde ganske vist lovet et par byger, men i Elbagade lidt i 9 er himlen så godt som skyfri. Ideen bliver varmt modtaget i bussen, så da første hold lander på dagcentret, bliver Gitte i skranken løbet over ende:

- *Må jeg tilmelde mig spontanturen i dag?* spørger Birte, der kom først gennem garderobetjekket.

Gitte lurer lidt og tjekker kalenderen:

- *Jamen der er slet ingen spontantur i dag,* forklarer Gitte.

Birte fastholder, at det har chauffør-Henning ellers sagt. Gitte fastholder omvendt, at han i givet fald har taget fejl.

Nu kom de næste brugere ud af garderobens mørke:

- *Vi vil gerne tilmeldes spontanturen!* Gitte prøver igen:

- *Jamen der er slet ingen spontantur i dag.*

- *Det har Henning sagt.*

Gitte erfarer atter, at når centrets kære brugere har fået en god ide og sat sig noget i hovedet, så er de ikke så lette at vifte væk. Hun lover at undersøge sagen og give besked senere.

I mellemtiden er Henning optaget af kørslen på formiddagens anden tur, da telefonen i ørebøffen pludselig giver sig til kende. Henning præsenterer sig og afventer lyd:

- *Hej, Henning. Det er Gitte. Hvad er det for noget med den spontantur i dag?*

Flemming begynder at grine:

- *Nå, jeg kan forstå, at brugerne har taget godt imod ideen. Hvis jeg skal være ærlig, så er det min egen ide. Jeg tænkte, det ville være en god ting, at vi benytter os af det gode vejr.*

Det bliver aftalt, at Dagcentret samme dag arrangerer en spontan tur – helt uden om det normale program. Den store bus bliver fyldt, og Lis og Henning tager med som personale. Henning benytter lejligheden med

den stopfyldte bus til at fyre en af hans gamle vittigheder af:

- *Det er bedre, at bussen er fuld, end at chaufføren er det.*

De fleste brugere kender den, så den udløser ingen "bølge".

Det bliver aftalt, at målet for turen gælder en is på Langelinie, men undervejs benytter delegationen lejligheden til at visitere Amaliehaven, den engelske kirke og Gefion-springvandet. Da selskabet langt om længe når Langeliniekajen, ligger der to store luksuslinere til kaj. Det er jo et imponerende syn. På den snævre vej blokerer et utal af store turistbusser den ene vejbane. Det skaber en del kaos i trafikken, som har svært ved at

passere hinanden. Henning øjner en løsning, da han opdager en passage i det hegn, som af sikkerhedsmæssige årsager skærmer de rige passagerer af for resten af samfundet, og hvor han – hvis han får lov – kan trække lidt til side, så de modsat kørende kan passere.

Der er kun et problem: Der står to sikkerhedsvagter i åbningen. Der er ikke noget at tage fejl af, idet de begge bærer hver deres meget opsigtsvækkende skilte på skjorten: Security!

Som den flinke – om end generte og beskedne – person Henning nu en gang er, så ruller han vinduet ned og stikker hovedet ud ad vinduet. Da luksuslinereren kommer fra Valetta i Italien, og der står "Security" på vagterne, vælger Henning at tale "internationalt" til dem:

- *Excuse me. May I stick my nose into this free space, so the traffic can pass?*

Henning var for så vidt tilfreds med sit internationale, men brugerne i bussen var ved at flække af grin:

Hvorfor skulle Henning altid stikke sin næse i andres sager? Morskaben blev ikke mindre, da Security-vagten svarede:

- *Du må godt tale dansk til mig!*

Nu skreg samtlige passagerer i bussen af grin. Hennings ører blev dobbelt så røde, som de normalt er.

Reno

Nazim Hikmet (1902-1963) var det 20. århundredes betydeligste tyrkiske digter. Han var revolutionær kommunist og blev i 1938 fængslet for poetisk landsforræderi. I 1939 blev han idømt 28 års fængsel, hvoraf han afsøede 13. I 27 år var hans digte forbudt i Tyrkiet. Det var tilmed strafbart at være i besiddelse af legalt udgivne digtsamlinger. Men hans

digte blev spredt alligevel – og hans digte fra fængslet er blevet klassikere over hele verden.

Den danske digter Erik Stinus har oversat digtene på disse sider, og har udgivet to fine Hikmet-udvalg i kongenial fordanskning.

Et af fængselsdigtene – Ibrahims drøm – oversat af Stinus er sat i musik af Thomas Koppel og findes på den fremragende Ild og frihed.

Om jeres hænder og om løgne

Jeres hænder, højtidelige som sten,
sorgfulde som sange i mørke fængselsceller,
brede, plumpe som trækdyr,
Jeres hænder som hungrende børns trodsige ansigter.

Jeres hænder, vævre og flittige som bier,
tunge som bryster fulde af mælk,
frygtløse som naturen,
Jeres hænder som skjuler deres nænsomme venlighed
under rå hud.

Verden hviler ikke på en okse horn,
Jeres fingerspidser bærer den.
Å mennesker, mine venner!
Ikke kød og brød men løgne gir man Jer
når I går sultne.
Uden nogensinde at have spist Jer mætte
ved et bord dækket med en hvid dug
forlader I denne verden
og dens træer der bøjer sig under vægten af frugt.

Å mennesker, mine venner!
Fremfor nogen I fra Asien, fra Afrika,
det nære og det mellemste Østen, Stillehavsøerne,
og mit eget lands folk
- altså mere end halvfjerds procent af menneskeheden -
I er gamle og tungsindige som jeres hænder,
og som jeres hænder er I nysgerrige, forundrede og unge.

Å mennesker, mine venner!
Mine brødre i Europa og Amerika,
I er vågne og handlekraftige,
men godtroende som Jeres hænder,
som Jeres hænder
nemme at narre,
nemme at forråde.

Å mennesker, miné venner,
hvis radioapparaterne
og bogene lyve,
hvis plakaterne på muren og avisannoncerne lyver,
og pigernes nøgne ben på det hvide lærred,
hvis aften efter aften
bønnen,
vuggesangen
og drømmen
lyver,

hvis violinspilleren på kroen lyver,
hvis månen lyver om natten efter en dag uden håb,
og stemmen,
og dét den siger,
hvis alt og alle undtagen Jeres hænder lyver,
så er det for at gøre dem føjelige
som leret på pottemagerens hjul,
blinde som mørket, dumme som hyrdens hunde -
fordi udbytterne bæver
for Jeres hænders oprør.

Tro mig, i denne verden
hvor vi er på så kort et besøg
(det er dødens verden
og dog et herligt sted at leve!)
søger disse løgne
overalt at befæste
kræmmernes grusomme imperium.

Hænder, håb og løgne

Digte af Nazim Hikmet

Oversat af Erik Stinus
Fra samlingen 'For sammen at
pløje landet,
for sammen at synge.

Håbet

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner darger forbi den stigende sol,
og ved solopgang samler skraldevognene
de døde op fra stenbroen hvor de har ligget,
de arbejdsløse, sultens ofre.

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og ved solopgang står bondefamilien op.
Mand, kone, æsel og træplov
- æsel og kone spændt for ploven -
pløjer jorden, en håndfuld jord.

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og ved solopgang dør et barn,
en japaner i Hiroshima,
tolv år gammel, forsynet med et nummer,
ikke af difteritis eller hjernehindebetændelse;
dør en japaner i Hiroshima
fordi han kom til verden i nittenhundredogfemogfyrre.

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og ved solopgang springer en kraftig mand
ud af sengen. Adspredt klær han sig på.
Hvem skal han fyre i dag og hvorfor?
Hvorledes vinder man chefens gunst.

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og ved solopgang blir den farvede chauffør
hængt op i et træ ved vejen,
overhældt med benzin og brændt.
Så går den ene hen og drikker kaffe,
den anden går til barber,
en tredje åbner morgenavisen,
og én kysser sit barn på panden.

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og ved solopgang, ved solopgang,
ved solopgang blir den fangne kvinde,
lænket, med ryggen mod bordpladen,
med blod der strømmer over de nøgne bryster,
forhørt i en fængselscelle.
Mændene som forhører hende ryger.
Den ene henved tyve, den anden tres ..
Skjorter gennemblødt af sved, oprullede ærmer,
sandsække og elektroder ..

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og når solens rosenblade
strålende folder sig ud over Jorden
laster tavse piloter forsøgsfly med B-bomber.
Og ved solopgang, ved solopgang
blir studenterne og arbejderne
og akacierne på boulevarden
og vinduerne og potteplanterne på altanen
revet bort af en maskingeværvalve.
Og ved solopgang vender statsmanden
tilbage fra en reception i sit palads,
og ved solopgang kvadrer fuglene,
og ved solopgang, ved solopgang
ammer en mor sit barn.

Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og ved solopgang har jeg tilbragt en nat,
en endeløs nat uden søvn
og i smærte.
Jeg har tænkt på min hjemvé og på døden,
jeg har tænkt på dig og på mit land,
på dig, på mit land og på vor verden.

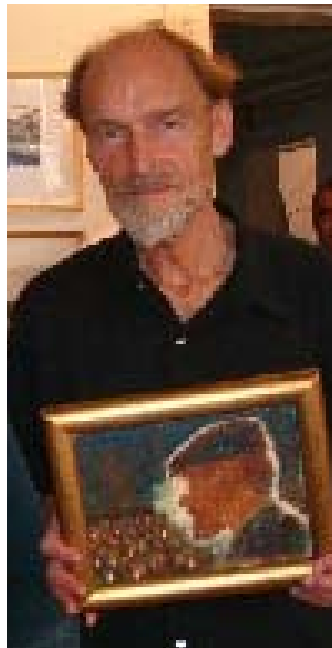
Atomreaktorer arbejder uafbrudt,
kunstige måner drager forbi den stigende sol,
og skal der intet håb være ved solopgang?
Håber? Mennesker er menneskets håb.

Blandt de dyrebareste ejendele

Af Erik Stinus

Den danske digter Erik Stinus blev i foråret tildelt den fornemme Nazim Hikmet-pris. Han var for syg til at rejse til Ankara for selv at modtage prisen - det gjorde to døtre på hans vegne. Men han sendte denne takkehilsen

Det er vanskeligt for mig at udtrykke over for jer, hvor lykkelig det gør mig, her tæt ved afslutningen på mit liv, at I har ønsket at tildele mig Nazim Hikmet Prisen. Men jeg kan forsøge at fortælle jer lidt om, hvilke minder det vækker hos mig. Når jeg nu ser tilbage, vil jeg sige, at det ikke var ren og skær tilfældighed, at jeg kom til at lære Nazim Hikmet og hans poesi at kende. I 1950, da jeg var 16 år gammel og gik i gymnasiet i Danmark, var jeg allerede begyndt at gå på opdagelse blandt poeter i hele verden, som fortalte mig om deres lande og deres folk på en måde så jeg følte jeg måtte vælge dem som mine læremestre. Året efter, i 1951, deltog jeg i en ungdomsfestival i Berlin. Der så jeg, om end på stor afstand, både Nazim Hikmet og Pablo Neruda fra Chile, som begge levede i eksil på det tidspunkt, men uden for alvor at vide, hvem de egentlig var. Det var først da jeg vendte hjem til Danmark og så nogle af deres digte oversat til dansk og offentliggjort i et tidsskrift, at det rigtigt dæmrede for mig. Da gik det også op for mig at da jeg havde set Nazim Hikmet, var han lige sluppet ud af fængslet efter 18 års indespærring.

Digteren Erik Stinus i Oktober bogcafe med sit portræt, malet af Jørgen Buch

I 1956, da jeg havde færdiggjort min uddannelse, var jeg på vej til Indien ad landevejene i en gammel bil sammen med tre danske venner. I Tyrkiet havnede vi i Ankara, hvor en af mine kusiner og hendes mand arbejdede dengang, han som direktør for et bryggeri. De præsenterede mig for en tyrkisk familie i hvis hjem jeg til min store overraskelse fandt et eksemplar af en af Nazim Hikmets digtsamlinger. Faktisk vidste jeg godt dengang at Hikmets bøger var forbudt i Tyrkiet, og at man kunne blive straffet for at besidde et eksemplar af dem. Jeg sad med bogen i mine hænder, selvfølgelig uden at vide hvilke digte den indeholdt, da den ene af mine værter kom ind i værelset. Hun fortalte mig at den bog var en af hendes og hendes mands dyrebareste ejendele. Samme aften læste de begge højt af den for mig og oversatte også et af digtene til engelsk for mig. Før jeg forlod dem fik de mig til at love at jeg ville sørge for at Nazim Hikmets poesi en dag blev oversat til dansk.

På vores videre færd fra Ankara ned til Adana kom vi igennem mange landsbyer. Vi boede ikke på hotellerne. Vi

havde et telt med os og slog lejr ude på sletterne, undertiden langt fra menneskelig

beboelse. En aften, da vi sad rundt om vores lille lejrball og spiste vores aftensmåltid, der bestod af brød med olivenolie og tomater samt noget dåsemad, dukkede der tre unge mennesker frem af skumringen, øjensynligt folk fra en nærliggende landsby, som med ord, vi ikke forstod, gestus og fingersprog gjorde os det klart, at natten ville blive meget kold. Det virkede som om de inviterede os med tilbage til deres landsby så vi kunne tilbringe natten der. Deres fremtræden viste os ikke andet end venskabelige følelser, men en smule mistænksomme som vi var med hensyn til deres hensigter afviste vi deres tilbud. Så forsvandt de i samme retning, hvorfra de var kommet.

Snart var de ikke længere synlige, og vi gjorde os rede til natten.

En halv times tid senere, ud af det næsten totale mørke, dukkede vores tre venner op igen, og denne gang bar de på to fåreskindstæpper og et stort bomuldstæppe som de bredte ud foran vores telt. Og frem fra en tøjpose fremdrog de derpå en humpel ost, som de anbragte på tæppets kant. Nu kunne der ikke længere være tvivl om deres hensigter. Vi var deres gæster dér på sletten, og de ønskede at dele det de nu engang havde med os. Vi lagde nogle flere tørre strå på bålet så vi alle sammen kunne få en kop te. De satte sig sammen med os, og en af disse landsbyknægte skar den hjemmelavede ost ud i fire store stykker og tre mindre. De store stykker var til os, deres velkomne gæster. Efter at have afsluttet det der for os var et lille ekstra måltid og for dem sandsynligvis deres eneste aftensmad, sang de for os og opmuntrede os til også at synge en sang eller to for dem. Og inspireret af øjeblikkets stemning af højtid – og sådan følte vi det virkelig – sang vi faktisk et par danske sange, noget som danskere sædvanligvis ikke er ret gode til.

Derpå forlod de os atter, efterlod deres tæpper og forsvandt i natten.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Næste morgen vendte de tilbage med en ny hummel ost, et lille brød og en klase druer. De samlede tæpperne sammen som de havde lånt os og som havde tjent os godt, og holdt os varme hele natten igennem. Så til sidst tog vi afsked med hinanden, og trykkede hinandens hænder varmt. De gik sandsynligvis ud for at arbejde i markerne, og vi primitive udforskere af verden og dens folkeslag bevægede os videre sydpå.

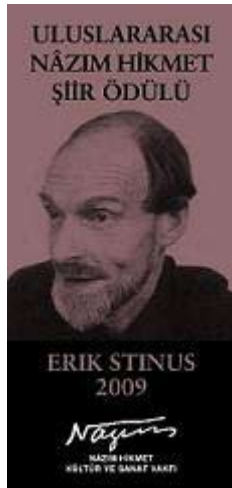
Jeg ved nu at det var det digt der var blevet oversat for mig i Ankara, som var blevet min guide på denne og mine fremtidige rejser i Tyrkiet. Her så jeg de landskaber, de nøgne bakkedrag hen over hvilke der undertiden med store solblegede sten var skrevet følgende ukuelige sætning: "Træer skal gøre vort land rigt." Jeg så landsbyernes fattigdom, deres afsondrethed, deres sorger, deres halvt

udhungrede kvæg og muldyr med bedrøvede øjne, bøndernes hele brave kamp for med deres træpløve møjsommeligt at fravryste en halsstarrig jord tilstrækkeligt med majscolber til at opretholde et tarveligt

liv. Frem for alt andet så og følte jeg det tyrkiske folks gæstfrihed og den mangfoldige rigdom i det tyrkiske folks kultur.

Jeg er dybt rørt – og også en smule stolt – kære kolleger i dette land som jeg føler til dels også er blevet mit, men hvor jeg ulykkeligvis ikke kan være med i dag for selv af jeres hænder at få overrakt denne pris som bærer navnet på jeres vidunderlige poet, Nazim Hikmet.

Erik Stinus har oversat to udvalg af Nazim Hikmets poesi til dansk – 'For sammen at pløje landet, for sammen at synge' (1974) og 'Tre alen silkeklæde' (1982) Prisoverrækkelsen fandt sted i Istanbul søndag den 26. april

Anders Fogh skal som generalsekretær for NATO bl.a. sluse Sverige og Finland ind som medlemmer

Der var en eventyrlig, om end naiv forventning om, at der med den effektive opløsning af den sovjetisk ledede Warszawapagt i 1989 – og i endnu højere grad efter den formelle demontering og Sovjetunionens sammenbrud i 15 nye stater to år senere – var oprundet en æra af fred i verden og med demilitarisering af det europæiske kontinent.

Freden skulle ikke blive en retfærdig fred, for den bragte de store vestlige lande og deres militær og økonomier frem i ledelsen af planeten, men fred af en slags, i enhver form, syntes at være at foretrække frem for et fortsat stadium med væbnet – dvs. atomar – konfrontation, var der en hel del, som mente.

Der var håb og snak til overmål om en verdensfredsdividende med hundredvis af milliarder dollars, pund, mark, frank og rubler, der hidtil var anvendt på produktionen af våben, vedligeholdelsen af hære og krigsførelse, nu ville blive overført til civil produktion og til at dække basale menneskelige behov i Europa, Nordamerika og over hele verden, ikke mindst i de mest underudviklede og desperat trængende lande.

De seneste 20 år, ja, selv året 1989, det allerførste i det dobbelte årti, beviste, at dette perspektiv var forkert, tragisk forkert, forkert i enhver henseende.

'Den ny verdensorden'

Med en reduceret og skindød Warszawapagt og et internt svækket og umådeligt føjeligt Sovjetunionen i 1989 følte USA sig fri til at invadere Panama i slutningen af december samme år. DDR, Den Tyske Demokratiske Republik (Østtyskland), blev indlemmet i Forbundsrepublikken Tyskland (Vesttysk-

NATO's militarisering af Europa Slut med den nordiske neutralitet

Af Rick Rozoff

land) og året efter i NATO, og i januar 1991 gennemførte USA 'Operation Ørkenstorm' på basis af den såkaldte Carter-doktrin, en serie ødelæggende angreb på irakiske styrker i Kuwait og på Irak selv med assistance fra lokale klientstater og NATO-allierede: Storbritannien, Frankrig, Italien, Spanien, Tyskland, Tyrkiet, Portugal, Canada, Belgien, Danmark, Grækenland, Holland og Norge. De to eneste NATO-lande, der ikke deltog, var lilleputlandene Island og Luxembourg.

I marts 1991, seks dage efter krigen var slut, beskrev den daværende præsident H.W. Bush resultatet af Operation Ørkenstorm og den kommende periode efter den kolde krig sådan: "Nu kan vi se en ny verden komme til syne. En verden med en særdeles reel udsigt til en ny verdensorden."

Den nye verdensorden havde hverken plads til fred eller nedrustning.

Havde det forenede Tyskland i 1990 kundgjort sin udtræden af både NATO og af den på dette tidspunkt temmelig fiktive Warszawapagt og erklæret opløsning af dets overflødige væbnede styrker – og dermed havde skabt præcedens og en model for en ægte ny international orden – ville tingene have udviklet sig anderledes.

Warszawapagten blev oprettet seks år efter NATO og endda kun som svar på, at Vesttyskland blev optaget i NATO-blokken tidligere på året i 1955 sammen med det meste af dets militærindustrielle potentiale, som var arvet fra det nazistiske Tredje Rige, der var blevet besejret kun ti år forinden.

”Europa - Udelt og frit”

Europa helt og frit, var titlen på en tale holdt af Bush i den vesttyske by Mainz den 31. maj 1989, og dette slagord bruges stadig rutinemæssigt i dag af ledende amerikanske regeringsmedlemmer, senest af den nuværende præsident Obama på hans første rejse til NATO-hovedkvarteret. Men dette ’udelte og frie Europa’, som Washington og de vesteuropæiske hovedstæder ser for sig, omfatter ikke et demilitariseret Tyskland og Europa eller en fredelig verden. Det vil heller ikke acceptere neutralitet eller alliancefrihed.

I de sidste 20 år er ikke kun det tidligere Østtyskland, men samtlige af Warszawapagtens medlemmer uden for Sovjetunionen blevet optaget i NATO: Tjekkiet, Ungarn og Polen i 1999 og Bulgarien, Rumænien og Slovakiet fem år senere. (Albanien, der forlod Warszawapagten i 1968, er næsten lige blevet optaget i NATO). Derudover er de tre tidligere sovjetrepublikker Estland, Letland og Litauen blevet indlemmet i 2004, og samme år blev begyndelsen til den fulde integration af eks-jugoslaviske republikker markeret med tilknytningen af Slovenien.

Det var langt fra, at Warszawapagtens og Sovjetunionens forsvinden førte til nedlæggelse eller blot indskrænkning af NATO. De påståede gamle fjenders endeligt, som i årtier begrundede NATO’s eksistens, frigjorde i stedet alliancen til at blive en ekspanderende og efterhånden global militærmagt.

NATO’s nye strategi

NATO har ekspanderet fra oprindeligt 12 medlemmer og 16 ved afslutningen af den kolde krig til i dag 28 medlemslande. Gennem kollektive eller individuelle partnerskabsaftaler har det formelle militære arrangementer med og forpligtelser over for 60 lande, en tredjedel af verdens nationer. Det har medlemmer og partnere på fem ud af verdens syv kontinenter. Kun det ubeboede Antarktis og Latinamerika er endnu ikke fanget ind i blokkens verdensomspændende netværk. I 2005 gennemførte NATO otte ”samtidige operationer på fire kontinenter med hjælp fra 20 partnere i Eurasien, syv i Middelhavsregionen og fire i Den Persiske Golf

samt en håndfuld egnede medvirkende i vores periferi”. (Kurt Volker, første viceminister for europæiske og eurasiske anliggender, 4. maj 2006. I dag er han amerikansk NATO-ambassadør).

Den uden historisk sidestykke og indtil for nylig utænkelige udvidelse af verdens eneste eksisterende militærblok til alle dele af kloden nævnes slet ikke af de fleste kommentatorer, både NATO-støtter og kritikere, som enten begræder eller latterliggør blokken som en papirtiger.

Familiemedlemmer til de dræbte og lemlæstede serbere, afghanere og senest pakistanere – såvel som unge mænd og kvinder fra den række af nationer, der deltager i NATO-kommandoer i krig eller i besættelseszoner efter krige på tre kontinenter, er ikke enige.

Skeptikere af alle slags ser NATO’s stjerne som falmende. Men alliancens strateger ser det som starten på dens opstigning mod et tilsigtet højdepunkt.

Efter det nylige 60 års-topmøde er NATO ved at udforme en opdateret strategisk koncept, der vil uddybe og udvide listen af ’selvvalgte missioner’ og eventuelle ’oplagte sager’, som NATO’s generalsekretær og andre har talt om de seneste mange år.

Listen inkluderer nok af emner til at lade blokken gribe ind overalt på jorden i forhold til talrige situationer, der ofte ikke er forbundne og endog gensidigt modstridende. Den omfatter, men er på ingen måde begrænset til:

a) beskyttelse af national suverænitæt, hvis det passer i NATO’s interesser i et givet område, eller tilsidesættelse og nedtrampen af samme, hvis det blot sker i menneskerettighedernes navn eller med lignende påskud,

b) garanti for energisikkerhed, som man selv definerer den, især mod sabotage, og set i forhold til bredere geopolitiske mål,

c) cybersikkerhed og beskyttelse mod sabotage af computersystemer, der på World Wide Web korresponderer globalt og er en udflydende natur, tilstrækkelig tåget og elastisk, og som kan fremmanes, hvor og hvornår det er bekvemt.

Naturkatastrofer, krisestyring og nødhjælpsforanstaltninger kan forsyne NATO med værdifulde rekognosceringsmuligheder, som f. eks. i Pakistan i

2005-2006. Det gælder også i forhold til verdens søfarts- og skibsruter og for eskortering, boring og konfiskation af fartøjer og deres last efter behag, som det er foregået i Middelhavet siden 2001 og ud for kysten ved Somalia og i Adenbugten siden efteråret 2008 – og med Afrikas vestkyst som næste sandsynlige operationsområde.

Man tager nu fat på effekten af klimaændringerne, især i det arktiske område, der er en olie- og gasguldgrube, hvor man selv er til stede, og hvor Rusland skal holdes uden for kapløbet.

d) Den endeløse krig mod terrorisme, smugling af uran (de såkaldt løse atombomber) og atomar spionage, pirateri, ulovligt fiskeri, illegale indvandrere og menneskehandel, narkodyrkning og udvinding, smugling af gods og våben, ressourcekonflikter – samt uroligheder i byområderne forårsaget af den økonomiske verdenskrise.

Næsten alt kan og vil forsyne NATO med ammunition til dets ekspanderende og interventionistiske forehavender.

Europa som fast NATO-blok

I 45 år med kold krig var kun få europæiske stater ikke medlem af nogen af Europas to blokke. Den lille håndfuld undtagelser var Østrig, Finland, Irland, Sverige, Schweiz og Jugoslavien på kontinentet selv, og Malta og Cypern i Middelhavet.

Den 4. april 2009 slog Kroatien følge med Slovenien og opnåede fuldt NATO-medlemskab. De øvrige fire tidligere jugoslaviske føderale republikker – Bosnien, Makedonien, Montenegro og Serbien – er medlemmer af Partnerskab for Freds mesterlæreprogram. De to førstnævnte har tropper under NATO i Afghanistan. Kosovo, som Serbiens tidligere statsminister Vojislav Kostunica sidste år henviste til som ”den første NATO-stat”, har siden juni 1999 været prototypen på alliancens ideelle koloni.

Om Malta: ”NATO er en ubrydeligt låst militærblok. Et land forlader aldrig NATO, når det først er kommet ind. Siden NATO blev dannet for 60 år siden, er intet medlem gået ud. Af 23 medlemmer af NATO’s overgangsprogram Partnerskab for Fred er ti tidligere deltagere nu tilsluttet NATO og to mere inviteret til at blive medlemmer. Kun Malta forlod programmet i 1996, men

TEMA: Nato og Norden

blev hentet tilbage for et stykke tid siden. (Boris Jeltsins Rusland var medlem indtil 1999, men trak sig ud i protest mod NATO's angreb på Jugoslavien).

Cypern er den eneste europæiske nation (mindre nationer som Andorra, Liechtenstein, Monaco og San Marino er udelukket af åbenlyse årsager), som aldrig har været medlem af NATO eller dets Partnerskab for Fred-Program og er for tiden sammen med Rusland (der er mere i Asien end i Europa) stadig ikke tilknyttet. For nogle måneder siden sikrede provestlige medlemmer af Cyperns parlament sig en flertalsafgørelse for at ansøge om indslusning i Partnerskab for Fred (PFF).

Østrig og Schweiz er medlemmer af Partnerskab for Fred, er med i NATO's luftovervågningssystem og har sendt en lille indsatsstyrke af sikkerhedspersonel til at tjene sammen med den NATO-ledede Internationale Sikkerheds- og Bistandsstyrke i Afghanistan.

Europas mest berømte neutrale lande er Finland og Sverige, ikke mindst sidstnævnte. I de sidste 15 måneder eller deromkring har der været stærkt pres både internt og eksternt på de to lande for at få integreret dem i NATO. Kampagnen skrider fremad med en fart, der gør én forpustet.

Af de otte europæiske lande, der grænser op til Rusland, både til dets centralland og enklaven ved Kaliningrad, er de fem nu medlemmer af NATO: Norge, Polen, Estland, Letland og Litauen. Polen blev optaget for ti år siden og de baltiske lande fem år senere.

Af de øvrige tre er Ukraine hastigt på vej til fuld integration og har modtaget et specielt udformet Årligt Nationalt Program som erstatning for den traditionelle medlemskabshandlingsplan, den næstsidste fase inden fuldt NATO-medlemskab.

Hviderusland, Ruslands nærmeste allierede med hensyn til næsten alt – geografisk, kulturelt, historisk – er blevet vænnet fra det mangeårige projekt med fælles union med Rusland gennem mekanismerne i EU's østpartnerskabsprogram. Det Østlige Partnerskab blev lanceret af Sverige og Polen. Sandsynligvis følger en opgradering af Hvideruslands Partnerskab for Fred-status og truslen om ophævelse af det fælles luftovervågnings- og forsvarssystem, der vil efterlade hele Ruslands vestlige

flanke sårbar over for opbygningen af NATO's militære infrastruktur og uden en buffer mod luft- og missilangreb.

Den svenske statsminister Fredrik Reinfeldt forbereder NATO-medlemskab

Sverige, Finland og Rusland

Sverige og Finlands fulde integration udgør en analog og på sin vis endnu større trussel mod Rusland, som i stigende omfang omringes af en vestlig afspærring med amerikanske og NATO-luftvåben, flåde, overvågning, missiler og infanteri udstationeret fra Barentshavet til Baltikum og Sortehavet.

Rusland og Finland deler en grænse på 1200 km, og Finland og ligger nær tre nordiske have – Østersøen, Barentshavet og Norskehavet – som i dag overvåges af permanente NATO-luftpatruljer. EU's NATO-tilknyttede Nordiske Kampgrupper og andre nye og udvidende militære formationer står over for Rusland mod øst og den nye globale krigsskueplads på verdens top, det arktiske område mod nord.

I efteråret 2007 var den finske forsvarsminister Jyri Hakamies i Washington, hvor han erklærede, at Finlands største sikkerhedsmæssige udfordring var trefoldig: *"Rusland, Rusland, Rusland! Og ikke kun for Finland, men for os alle."*

Et år før var daværende chef for de russiske væbnede styrkers generalstab, general Jurij Balujevskij, i den finske hovedstad og advarede sine værter om risikoen ved et NATO-medlemskab i

forhold til deres nabo mod øst, og også om to andre ting: Ligesom det er sket for Polen, løber Finland risiko for at miste adskillige fordele ved national suverænitets såsom beslutninger om udenrigspolitik og militære forpligtelser, og det vil som de tre baltiske lande blive forvandlet til et "gråt udkantsområde" af de konventionelle styrker i Europa ifølge den europæiske traktat. Den siger, at vestlige konventionelle kampstyrker og måske andre ting kan opstilles uden at give nogen underretning til Rusland og uden at tildele det inspektionsrettigheder.

Finland og Sverige er begge PFF-medlemmer med tropper i Afghanistan og gennes ind i NATO direkte og via mekanismer som Nordisk Råd, den foreslåede Nordiske Forsvarsalliance, European Union Nordic Battlegroups, og via den øgede fusionering af NATO's og EU's militære roller.

Integrationen i NATO

For et illustrere graden, hvori de europæiske områder, almindeligvis hemmeligt, er integreret med og effektivt underordnet NATO, giver to rapporter, en fra i år og en fra forrige år, et stærkt vidnesbyrd:

I januar i år anbefalede EU-parlamentets komite for udenrigsforbindelser at styrke sit samarbejde med NATO og udstedte et dokument med følgende konklusion, at hvad *"EU-Parlamentet anser for at være fremtidens kollektive forsvar af EU, kan realiseres i samarbejde med NATO"* og *"trods det faktum, at enkelte EU-lande som Finland, Irland, Malta og Sverige ikke er med i NATO, mener EU-Parlamentet at alle EU-lande skal deltage i EU-NATO-møderne"*.

I januar 2008 skrev Jan-Erik Enestam, generalsekretæren for Nordisk Råd – et samarbejde, der opstod efter 2. verdenskrig, bestående af Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige – en kronik i en finsk avis, der sagde, at *"NATO er den eneste vigtige internationale organisation, Finland ikke er medlem af. Det forekommer, at tiden er moden for medlemskab. I mellemtiden vil det være fornuftigt at gå ind i et tættere samarbejde med Sverige og Norge. Norge er trods alt et NATO-land"*.

Fra dette tidspunkt er der fulgt uaf-

brudt række af den slags erklæringer og initiativer til at følge dem op fra ledende finske og svenske regeringsmedlemmer og partiledere, der er blevet støttet af NATO-funktionærer og amerikanske regeringseksponenter.

Afslutningen på den nordiske neutralitet

Afslutningen på den skandinaviske halvø militære neutralitet er i sig selv af stor verdenspolitisk og historisk betydning, men endnu mere vigtigt er, hvad det viser. NATO's integration af Finland og Sverige er den endelige detalje i et stort landskabsmaleri, hvis sammensatte billede viser, at hver eneste europæiske nation – stor eller lille, beliggende vest eller øst, kontinental eller ø – er inkorporeret i og underordnet en globalt ekspanderende militærblok kontrolleret af en magt fra en anden halvkugle. Det er et projekt, der i størrelsesordenen i de seneste to århundreder overgår Napoleons og Hitlers bestræbelser på at opnå tilsvarende mål.

I november 2008 advarede Pekka Visuru, seniorforsker ved Det finske Nationale Forsvarskollegium, om, at Finlands tilslutning til NATO kan skade sikkerheden i det nordlige Europa, og *"at øget militær magt via en alliance med en fjern supermagt kan underminere stabiliteten i regionen"*.

I en rapport bestilt af det finske udenrigsministerium, *Juridiske konsekvenser af NATO-medlemskab*, blev disse reservationer beskrevet som: *"Finland vil forpligte sig til at modtage og sende styrker og deltage i den avancerede planlægning af sådanne situationer"* og *"at acceptere en sådan mekanisme af gensidigt forvar kan ikke anses for uden konsekvenser for suveræniteten"*.

Næsten samtidig skrev 44 prominente svenske politiske og kulturelle skikkelser deres navn under på en appel i Svenska Dagbladet, der advarede mod den samlede og i al væsentlighed hemmelige drift for at trække Sverige ind i NATO, med følgende advarsel:

"Bag folkets ryg har der været en skjult tilpasning til NATO. Processen er nu gået så vidt, at NATO-tilhængere kan udtale, at Sverige allerede er 90 pct. medlem ... Så vi kan lige så godt tage det sidste skridt: fuldt medlemskab."

Ovennævnte protester var dog til

ingen nytte, da forsvarsministerierne i de to lande har været så totalt infiltreret og undergraved af NATO, at den svenske forsvarsminister Svend Tolgfors i perioden mellem de sidste to rapporter sagde, at *"Sverige er parat til at forsvare deres nordiske naboer sammen med EU-lande mod ethvert angreb. Sidste uge underskrev de nordiske lande – Island, Norge, Sverige, Danmark og Finland – en aftale om øget forsvarssamarbejde. Pegende på de russiske patruljer mod nord udtalte ministeren, at den arktiske region har en ny strategisk betydning"*. (Sveriges radio, 20. november 2008)

Nyhedsrapporten, hvorfra dette er citeret, tilføjer, at *"Sverige er nu effektivt lænket til NATO gennem militært samarbejde med Norge og ligeledes med deltagelse i EU's militær"*, og at *"dette står i stærk kontrast til Sveriges forsvarspolitik gennem de sidste 200 år og specielt under den kolde krig, som var at undgå at binde sig til nogen militær alliance"*.

Også i november blev den årlige flernationale militærøvelse Viking afholdt i Letland og blev beskrevet i den lokale presse som *"et svensk-amerikansk initiativ med det formål at bringe NATO og Partnerskab for Fred-landene sammen"*.

For yderligere at styrke Skandinavien-Baltikum-NATO-båndet blev det i december rapporteret, at *"de baltiske stater er interesseret i at gå ind i detaljerede samtaler med nordiske lande om grundlaget for en regional forsvarsstrategi under det såkaldte Nordisk-Baltiske 8-format"*, og at *"de baltiske regeringer arbejder for en fælles luftforsvarsløsning med NATO"*.

2008 endte med, at Sverige afskrev to århundreders militære neutralitet og sammen med nabolandet Finland styrede mod komplet og uigenkaldelig integration i NATO's transkontinentale og globale militærstruktur.

Afghanistan som prøvesten

Det nye år har kun intensiveret processen.

I starten af januar forpligtede Finland sig til at fordoble sit troppeengagement i NATO's afghanske krig. Man annoncerede samtidig, at man skrottede sine russiske luftforsvarsmissiler, skønt de var købt blot et årti tidligere, til fordel

for de modsvarende amerikanske for at sikre NATO's samarbejdsduelighed. Ifølge en rapport *"var det nødvendigt at erstatte russisk stål med NATO-stål"*.

En senere status på samme beslutning fastslog: *"Det finske forsvarsministerium ser på veje til at opgradere dets eksisterende missilforsvarssystem fra det nuværende arsenal af russiske Gadflies (som er ved at være halvvejs gennem deres forventede levetid) til noget mere kompatibelt med NATO's system. Om skridtet er designet for at tilfredsstille de NATO-allierede eller for at fjerne russisk hardware fra finsk forsvaret, kan man kun gætte på."* (Ice News (Island), 2. februar 2009)

Den finske vicestatsminister Markus Lyra mødtes med NATO's vicegeneralsekretær Martin Erdmann i Helsingfors tidligt i februar og redegjorde for de nye skridt ind i NATO's rækker for hans alliancefrie nation: *"Finland videreudvikler og uddyber sit partnerskab med NATO. For eksempel øger vi jævnlige bidrag til frivillige kapitalfonde, og Finland har fem eksperter i NATO's sekretariat."*

Det var Lyras ord, da han opsummerede resultaterne af Finlands seneste årlige sikkerheds- og forsvarspolitiske rapport, som statsminister Matti Vanhanen udlagde således:

"NATO's mål, opgaver og forpligtelser korresponderer med Finlands og EU's udenrigs- og sikkerhedspolitiske mål. Det er og vil fortsat være en stærk sag at overveje Finlands medlemskab af NATO i fremtiden. Finland anser NATO for at den mest betydningsfulde militære sikkerhedssamarbejdsorganisation."

Udenrigsminister Alexander Stubb, som spillede en lige så svigefuld rolle som hans landsmand Ahtisaari i forhold til Serbien og Kosovo, anså rapporten for at give *"stærke argumenter"* til gunst for NATO-medlemskab og fastsatte faktisk et tidsperspektiv for NATO-medlemskabet: 2011, to år fra nu af.

Som for de østeuropæiske lande, der er indsluset i NATO i de sidste ti år, og for de resterende Partnerskab for Fred-lande, som endnu ikke har opnået fuld medlemskabsstatus, er slagmarken i Afghanistan prøvestenen for den ny underkastelse under NATO.

I februar var udsendingen Patrick Moon fra det amerikanske udenrigsministerium i Helsingfors for at rose Fin-

land for dets løfte om at fordoble troppeantallet og formodentlig for at presse på for mere:

”Finland yder et meget vigtigt bidrag til vore bestræbelser i Afghanistan. Vi hilser helt sikkert en finsk beslutning om at sende yderligere tropper velkommen ...”

Lidt tidligere aflagde den svenske statsminister Fredrik Reinfeldt et uanonceret besøg i Afghanistan. Associated Press’ reportage om rejsen fastslog:

”Det svenske kontingent tjener under NATO’s kommando som del af den Internationale Sikkerheds- og Bistandsstyrke. Sverige besluttede i november at opruste dens størrelse fra 390 til 500 mand ...”

Imidlertid er USA’s og NATOs ekspanderende krig i Sydasiens, Afghanistan og Pakistan ikke den eneste prøvesten for aspiranter til NATO-medlemskab. Midt i marts gennemførte NATO et stort krigsspil med 7000 soldater, *Koldt Svar*, i det nordlige Norge, der fingerede en militær intervention fra Alliancens styrker for at imødegå en invasion fra det fiktive Northland i Midland, i et scenario, hvis beskrivelse antyder, at Midland enten er Estland og Letland. Northland er naturligvis Rusland. NATO-landene, der deltog i øvelserne, omfattede USA, Frankrig, Tyskland og Spanien, og to ikke NATO-medlemmer gjorde dem selskab: Finland og Sverige.

Tidligt i februar var den norske udenrigsminister Thorvald Stoltenberg fortaler for, at ”de nordiske regeringer bør udstede en gensidig solidaritetserklæring, hvori de forpligter sig til at præcisere, hvordan de vil svare, hvis et nordisk land blev genstand for et ydre angreb eller utilbørligt pres”.

Det er mere end temperaturen, der til stadighed bliver varmere på verdens top. NATO rekrutterer Nordens tidligere neutrale lande Finland og Sverige til at være i centrum af det.

Oversat, forsynet med mellemoverskrifter og forkortet af Kommunistisk Politik. Den fuldstændige artikel med omfattende noter kan læses på Global Research: End of Scandinavian Neutrality: NATO’s Militarization Of Europe, 4. april 2009

Invaderede Sovjetunionen Polen i september 1939?

Af Grover Furr

OSCE’s deklaration om Tysklands og USSR’s lige store ansvar for 2. verdenskrig er en stor officiel historieforfalskning, som baserer sig på udbredte koldkrigsløgne. Den amerikanske historieprofessor Grover Furr afslører dem her

Invaderede Sovjetunionen Polen den 17. september 1939? Hvorfor spørge om det? ’Vi ved jo alle’, at denne invasion fandt sted. ’Du kan bare slå det op!’ Alle autoritative kilder er enige. Denne historiske begivenhed fandt faktisk sted.

’*Behind Closed Doors*’ (PBS series 2009):

”*Efter invasionen af Polen i september 1939 delte nazisterne og Sovjet landet, som de havde aftalt i Molotov-Ribbentrop-pagten ...*”

Alle historikere, jeg har læst, også nogle, der ikke hylder paradigmerne fra den kolde krig, erklærer uden forbehold, at Sovjetunionen invaderede Polen i september 1939.

Men sandheden er, at USSR ikke invaderede Polen i september 1939. Selv om chancerne er mindst 99 til én for, at alle historiebøger, man kan få fat i, siger at det var tilfældet. Jeg savner stadig en engelsksproget bog, som har forstået det rigtigt. Og Sovjet var selvfølgelig aldrig ’allieret med Nazi-Tyskland”.

Jeg skal fremlægge en masse beviser på denne konklusion. Der findes meget mere, der understøtter mig – langt mere, end hvad der kan fremlægges her, og utvivlsomt endnu mere, som jeg endnu ikke har identificeret eller fundet.

Det var endvidere på den tid bredt anerkendt, at der ikke var en sådan invasion. Jeg skal også påvise dette.

Sandsynligvis var sandheden herom endnu et offer for den kolde krig efter 2. verdenskrig, hvor en stor mængde løgne

om den sovjetiske historie blev opfundet eller populariseret. Sandheden om dette og mange andre spørgsmål vedrørende den første socialistiske stats historie er simpelthen blevet ’noget, man ikke taler om i pænt selskab’.

Dæmonisering – og jeg bruger ordet velovervejset, det er ikke for stærkt – af den kommunistiske bevægelses historie og alt, hvad der har med Stalin at gøre, er blevet respektabilitetens løsen. Og ikke bare blandt erklærede kapitalismesympatisører, men blandt os selv på venstrefløj, blandt marxister, modstandere af kapitalismen, det naturlige underlag for en bevægelse for kommunisme.

Ikke-angrebspagten mellem Tyskland og USSR i august 1939

Før vi behandler spørgsmålet om invasionen, der ikke fandt sted, må læseren gøres bekendt med nogle fejltolkninger af ikke-angrebspagten, og hvorfor de er forkerte. Også disse er baseret på anti-kommunistisk propaganda, som bliver ’troet’ vidt og bredt, om end naivt.

Den mest almindelige, og mest forkerte, af disse fremsættes i den ovenfor citerede ’Behind Closed Doors’:

”... *Nazisterne og Sovjet delte landet, som de havde aftalt i Molotov-Ribbentrop-pagten ...*”

Det er fuldstændig usandt, som en læsning af M-R-pagten selv vil vise.

Sovjet ønskede at beskytte USSR – og derfor at bevare et uafhængigt Polen

Det påstås konventionelt, at Ikke-angrebspagten mellem USSR og Tyskland (ofte betegnet som Molotov-Ribbentrop-pagten eller -traktaten efter de to udenrigsministre, som underskrev den) var en aftale om at ’splitte Polen op’, om at dele det.

Det er helt igennem falsk. Utvivlsomt er en vigtig grund til denne falske påstand, at **Frankrig og Tyskland underskrev en ikke-angrebspagt med Hitler, som opsplittede en anden stat – nemlig Tjekkosllovakiet**. Det var München-aftalen fra 30. september

1938.

Polen deltog også i opsplitningen af Tjekkosllovakiet. Polen annekterede en del af Cieszyn-regionen i Tjekkosllovakiet, selv om der kun fandtes et polsk mindretal. Denne invasion og besættelse var ikke engang aftalt i Münchenoverenskomsten. Men hverken Frankrig eller UK gjorde noget ved det.

Hitler indtog det øvrige Tjekkosllovakiet i marts 1939. Det var ikke forudsat i München-aftalen. Men UK, Frankrig og Polen gjorde ikke noget ved det.

Så de antikommunistiske 'allierede' UK, Frankrig og Polen deltog rent faktisk i opsplitningen af en magtesløs stat! Måske er det derfor, at den antikommunistiske 'partilinje' dikterer, at USSR gjorde det samme? Men hvad grunden dertil end er, så er det alligevel løgn.

Sovjetunionen undertegnede Ikke-angrebspagten med Tyskland ikke med det formål at 'opsplitte Polen' som de allierede havde gjort med Tjekkosllovakiet, men for at forsvare USSR.

Traktaten rummer en passage om sovjetiske interesser i Polen, som tyske tropper ikke kunne rykke forbi, i tilfælde af at Tyskland slog den polske hær i en krig.

Pointen her var, at hvis den polske hær blev slået, kunne den og den polske regering søge tilflugt bag linjen for de russiske interesser og finde ly der, fordi Hitler var gået med til ikke at trænge længere ind i Polen end til denne linje. Derfra kunne de slutte fred med Tyskland. USSR ville få en buffer-stat, bevæbnet og fjendtligt indstillet over for Tyskland, mellem Das Reich og den sovjetiske grænse.

Sovjet – "Stalin", for at nu at bruge en grov forenkling – gjorde ikke noget af dette af kærlighed til det fascistiske Polen. Sovjet ønskede en polsk regering – en *hvilken som helst* polsk regering – som buffer mellem USSR og nazihæren.

Den polske regerings forræderi

Den fascistiske polske regerings fuldstændige forræderi mod dets eget folk ødelagde denne plan.

I den øvrige verdens øjne havde den polske regering to alternativer i tilfælde af, at dets militær blev knust af en

angribende hær.

1. Den kunne forblive i landet, måske flytte regeringsby, væk fra den angribende hær. Derfra kunne den have anmodet om fred eller overgivet sig.

2. Den polske regering kunne være flygtet til et allieret land, som var i krig med Tyskland – enten Frankrig eller England.

Regeringerne i alle andre af Tyskland besejrede lande gjorde den ene af disse ting eller begge. Den polske regering – racistisk, antikommunistisk og ultranationalistisk – kort sagt så slem

Jalta, februar 1945

fascistisk, som den kunne blive – gjorde ingen af delene. I stedet for at kæmpe flygtede den polske regering til nabolandet Rumænien.

Rumænien var neutral i krigen. Ved at krydse grænsen til det neutrale Rumænien blev den polske regering fange. Det juridiske ord er 'interneter'. Den kunne ikke fungere som regering fra Rumænien eller passere igennem Rumænien til et land, som var i krig med Tyskland, såsom Frankrig, fordi en tilladelse hertil ville være en krænkelse af Rumæniens neutralitet, en fjendtlig handling mod Tyskland.

USSR invaderede ikke Polen – og alle vidste det dengang

Da Polen ikke havde nogen regering, var Polen ikke længere en stat. Det betød følgende: Dermed havde Hitler ingen at forhandle en våbenhvile eller aftale med. Yderligere var Molotov-Ribbentrop-pagten ugyldig, fordi det var en aftale om den polske stat, og *der eksisterede ikke længere en polsk stat.* Medmindre Den Røde Hær gik ind og forhindrede det, var der intet, som kunne forhindre nazisterne i at komme helt hen til den sovjetiske grænse.

Eller Hitler kunne – hvad vi nu ved

man faktisk forberedte – have dannet en eller flere pro-nazistiske stater i, hvad der indtil da havde været Østpolen. På den måde kunne Hitler opnå dobbelt fordele: Over for Sovjet kunne han hævde, at han stadig overholdt aftalerne om 'indflydelsessfærer' i Molotov-Ribbentrop-pagten, mens han rent faktisk ville danne en pro-nazistisk, stærkt militariseret fascistisk ukrainsk nationalistisk stat på grænsen til Sovjet.

I slutningen af september blev en ny hemmelig aftale indgået. Heri var den sovjetiske interesselinje langt mod øst i forhold til linjen for 'indflydelsessfæren' aftalt en måned tidligere i Den Hemmelige Protokol og offentliggjort i *Izvestia* og i *New York Times* i september 1939. Dette afspejlede Hitlers voksende magt, nu han havde smadret det polske militær.

I dette område var polakkerne en minoritet, også efter 'poloniseringskampagnen' med indflytningen af polakker i 20'erne og 30'erne.

Alle lande accepterede USSR's neutralitetserklæring

Alle, indbefattet de krigsførende polske allierede Frankrig og England, var enige om, at USSR *ikke* var en krigsførende nation og *ikke* var deltager i krigen. De facto accepterede de USSR's position om at være neutral i konflikten.

Se Franklin Delanor Roosevelts 'Proklamation 2374 om neutralitet', 4. november 1939:

"... Ulykkeligvis hersker der krigstilstand mellem Tyskland og Frankrig, Polen, UK, Indien, Australien, Canada, New Zealand og Den Sydafrikanske Union."

Sovjetunionen omtales ikke som krigsførende. Det betyder, at USA ikke betragtede USSR som værende i krig med Polen.

Naturligvis kan et land ikke 'invadere' et andet land og alligevel troværdigt hævde, at det er 'neutralt' med hensyn til den krig, som det pågældende land er involveret i. Men ingen af disse lande erklærede USSR for krigsførende. Det gjorde heller ikke USA, Folkeforbundet eller noget land i verden.

Mod historieforfalskning

Den polske stat kollapsede

Den 17. september 1939, hvor sovjetiske tropper krydsede grænsen, fungerede den polske regering ikke længere. Den kendsgerning, at Polen ikke længere havde en regering, betød, at Polen ikke længere var en stat.

Da Molotov den 17. september overrakte noten til den polske ambassadør i USSR, Grzybowski, fortalte Grzybowski Molotov, at han ikke vidste, hvor hans regering befandt sig, men han var informeret om, at han kunne kontakte den gennem Bukarest.

De sidste medlemmer af den polske regering krydsede faktisk grænsen til Rumænien og dermed til internering i løbet af dagen den 17. september, ifølge en meddelelse fra United Press offentliggjort på side 4 i *New York Times* den 18. september, dateret Cernauti, Rumænien.

Uden regering var Polen ophørt med at eksistere som stat ifølge international ret. Denne kendsgerning benægtes – eller oftere simpelthen ignoreres – af antikommunister, for hvem det er en kæp i hjulet.

Et øjeblikks overvejelse vil vise det logiske i denne holdning. Uden regering – den polske regering var altså interneret i Rumænien – er der ingen at forhandle med, ingen, hvem politiske, lokalregeringer og militæret er ansvarlige over for. Polske ambassadører i udlandet repræsenterer ikke længere deres regering, fordi der ikke er nogen.

Statsspørgsmålet ifølge international lov

ALLE definitioner på en 'stat' anerkender nødvendigheden af en regering eller 'en organiseret politisk autoritet'. Da den polske regering krydsede grænsen til Rumænien, var den ikke længere 'regering'.

Også den tids polske embedsmænd anerkendte dette ved at søge at skabe indtryk af, at 'regeringen' aldrig var blevet interneret, fordi den var overdraget til andre før indrejsen i Rumænien.

Så ALLE, polakker medregnet, anerkendte, at ved at internere sig selv i Rumænien havde den polske regering skabt en situation, hvorved Polen ikke længere var en 'stat'. Dette er ikke blot 'en plausibel fortolkning' – ikke bare en

kløgtig, logisk følgeslutning, men en ud af flere mulige logiske følgeslutninger. Som jeg har påvist her, var det *bogstavelig talt alles fortolkning i samtiden. Alle stormagter plus den tidligere polske premierminister selv delte den.*

Så snart dette spørgsmål besvares klart, følger alt andet af sig selv.

Den hemmelige protokol i Molotov-Ribbentrop-pagten var ikke længere gyldig, idet den omhandlede indflydelsessfærer i 'Polen', som var en stat.

Senest 15. september indtog Tyskland den holdning, at Polen ikke længere var en stat. Da Polen ophørte med at eksistere som stat, var denne Hemmelige Protokol ikke længere gyldig.

Derfor kunne tyskerne, om de ønskede det, marchere direkte op til den sovjetiske grænse.

Eller – og det er hvad Hitler rent faktisk ville have gjort, hvis ikke Sovjetunionen sendte tropper ind – de kunne støtte skabelsen af marionetstater, som en pro-nazistisk ukrainsk nationalistisk stat.

Under alle omstændigheder havde Sovjetunionen kun to valgmuligheder,

da Hitler fastslog sin position om, at Polen ikke længere eksisterede som stat, og at derfor Molotov-Ribbentrop-pagtens aftaler om indflydelsessfærer i staten Polen ikke længere var gyldig – nemlig

1. enten at sende Den Røde Hær ind i Vestukraine og det vestlige Hviderusland for at oprette suveræniteten der,

2. eller at lade Hitler sende nazihæren helt hen til den sovjetiske grænse.

Da den polske stat var ophørt med at eksistere, var den sovjetisk-polske ikke-angrebspagt ikke længere i funktion.

Den Røde Hær kunne krydse grænsen uden at 'invadere' eller 'begå aggression imod' Polen. Ved at sende sine tropper over grænsen hævdede USSR suveræniteten, så ingen andre kunne gøre det – det vil sige enten en pro-nazistisk ukrainsk nationalistisk stat, eller Nazityskland selv.

Stærkt forkortet og oversat af Kommunistisk Politik efter 'Did the Soviet Union Invade Poland in September 1939?'

Revolutionær Sommerlejr 2009

Vestsjælland 5. - 9. august

Fra d.5. til 9. august afholdes Revolutionær Sommerlejr 2009 på Vestsjælland under overskriften:

Det handler om at forandre verden - ikke bare forklare den.

Lejren finder bl.a. sin berettigelse i kapitalismens dybe krise, og stiller sig op som en del af det alternativ til det nuværende samfund, som lejren vil pege frem imod.

På lejren er der diskussioner i politiske temaer som den økonomiske krise, krigen mod Afghanistan og Palæstina, reaktionær lovgivning, klima-aktivisme, kulturkamp, 'danskhed' og flygtningepolitik, og imperialismens krige i Afrika.

Lejren er en træning i politisk arbejde, i at diskutere, lytte, reflektere, og

handle. Der er workshops hvor man kan blive bedre til at skrive, male, holde taler, forsvare sig selv og alt det andet der skal til for forandring.

Kulturkampen bliver diskuteret, men afspejler sig også på hyggeaftener med musik, digte, andre indslag og ved at vi er sammen og har det godt.

Kom med på lejr, og vær selv en del af forandringen og alternativet!

**Kontakt Revolutionær sommerlejr
sommerlejr2009@yahoo.dk
eller i Oktober Bogbutikker**

Revolutionær sommerlejr er arrangeret af Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund (DKU), Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) og Foreningen Oktober.

Revolutionær sommerlejr 2009

Så er det snart!

Revolutionær sommerlejr 2009 på Vestsjælland starter nu på onsdag (den 5. august) og fortsætter frem til søndag den 9. august. Det kan stadig nås!

Programmet har udviklet sig gennem de sidste måneders forberedelse. Her præsenteres nogle af de nyeste oplægsholdere og dele af programmet.

Onsdag aften er der f.eks. oplæg om fristeds-kampen, både i Kbh. og i Århus, med oplægsholdere fra ungdomshusene i begge byer.

Torsdag formiddag er det velfærds-kampen, der bliver vendt, og offentligt ansatte, privat-ansatte og arbejdsløse trækker den situation op som den store del af befolkningen oplever nu.

I løbet af dagen er der praktiske workshops og en introduktion til marxismen.

Om aftenen er der oplæg fra en kammerat fra APK's græske broderorganisation om oprøret i Grækenland sidste år, om det enorme omfang, om optakten og om hvad det var, som fik tusinder af især unge grækere på gaden.

Samme aften er der tyrkisk aften med sange, digte, kædedans, god mad og åbne arme.

Fredag formiddag er det vores kultur der er i fokus, om hvor vi kan lave et

alternativ til den borgerlige og ensrettede kultur der vælter ud af fjernsynet, radioen og bøgerne. Det handler om former og indhold, rammer og billeder, tekster og ord osv.

I løbet af dagen er det den danske udlændinge-lovgivning der får et spark, hvilket man kan lære alt om i den kamp-sports-workshop der er senere på eftermiddagen.

Fredag aften er klima-aften og 'Shut it down' kommer og fortæller om den storstilede masse-aktion der planlægges til efteråret.

Lørdag diskuterer vi de kampe som den revolutionære og progressive bevægelse står overfor og skulle kæmpe. Diskussionen går også på hvordan man slås for noget helt aktuelt og konkret og samtidig er en styrkelse af kampen for en anden verden og for socialisme.

Lørdag efter middag kommer Frede Klitgård (formand for aktive modstandsfolk) og fortæller om modstandskampen, om hvordan modstandsbevægelsen arve er blevet forvaltet og forvansket gennem årtiers borgerlig presse og historieskrivning, og hvordan det er med til at skabe grobund for en gentagelse af historien.

Lørdag aften er der god mad, dans, sang og gang i den, når lejren skal sluttes af på ordentlig vis.

Man kan stadig nå at melde sig til og man kan ligeledes melde sig til for en enkelt dag hvis der skulle være et oplæg, der særlig interesserer én, og man ikke kan/vil komme hele lejren.

Revolutionær sommerlejr arrangeres af DKU, APK og Foreningen Oktober.

Kontakt Revolutionær sommerlejr
 sommerlejr2009@yahoo.dk
 eller i Oktober Bogbutikkerne

Lars Rasmussen

med flere ministre tog på cykeltur til Paris fra vist nok Roskilde, godt dækket af medierne -, En lang tur, og indkvartering og ophold med fineste forplejning og natlogi, - ingen herberg og vandrerhotel her, - og igen ved hjemkomsten stort medieopbud, - og tanken fremover, at indsatsen gør gavn ved ekstra mandater i en kommende valgkamp.

N.B.

Bhopal - et lærestykke

B'eau-Pal-vand skræmmer ledelsen i Dow Chemical til at gå under jorden. Aktioner op til COP15 begynder at tage form.

London den 13. juli: En ny, smukt designet flaske med vand – denne gang ikke fra de smeltende Alper eller andre steder, der forbindes med renhed, men fra den forurenede undergrund nær stedet for Bhopal-katastrofen i december 1984 – fik ledelsen af Dow Chemical i London til at gå i skjul. Da 20 Bhopal-aktivister dukkede op i hovedkvarteret, var hele bygningen evakueret.

Hvis de ikke var flygtet, havde de kunnet læse følgende på flaskens etikette:

B'eau-Pal: Vores historie

Vandets enestående kvalitet skyldes 25 års langsomt lækkende gifte fra stedet, hvor verdens største industri-ulykke skete. Endnu har Dow Chemical (som købte Union Carbide) nægtet at rydde op, og en hel, ny generation er blevet forgiftet.

Læs mere på www.bhopal.org.

Præsentationen af "B'eau-Pal"-vandet (navnet betyder *Gode, smukke ven*) sker i forbindelse med, at Bhopal forbereder markeringen af 25-året for Bhopal-katastrofen, og samtidig med offentliggørelsen af en officiel rapport fra Bhopals folkesundheds- og dokumentationsklinik, *Sambhavna Trust*. En rapport, der viser, at det lokale grundvand, grøntsager og brystmælk er forurenede med giftige mængder af nikkel, krom, sølv, bly og flygtige organiske forbindelser. Et flertal af børnene i en af de nærliggende landsbyer fødes med alvorlige medicinske problemer, der kan spores til forureningen.

"B'eau-Pal"- er udviklet af Bhopal

Medical Appeal og The Yes Men, bl.a. finansieret af Bono. For fem år siden stod de frem på BBC som repræsentanter for Dow Chemical og annoncerede at efter 20 år ville firmaet endelig rydde op efter ulykken. Det kom til at koste firmaeten aktionedturl på to milliarder dollars. Episoden vises i filmen "**The Yes men Fix The World**", der blev præsenteret på Sundance filmfestivalen i januar og får premiere i de britiske biografteater den 11. august.

Ruinerne af det amerikanske industrikompleks i Indien, der den 3. december 1984 forgiftede en halv million mennesker, og slog tusinder ihjel.

Men der er også gang i håndvasken: Andrew Liveris, Dow's direktør, udtalte f.eks., at "*mangel på rent vand er den største enkeltstående årsag til sygdom i verden, mere end 4.500 børn dør hver dag af den grund*" og fortsætter: "*Dow har forpligtet sig til at skabe sikrere, mere bæredygtige vandforsyninger over hele verden.*"

Det lyder jo som kampen mellem de gode og de onde. En god historie, der nok skal få en udmærket pressedækning. Så er det, jeg bliver mistænksom. Så er det på tide at se på: Hvem gavner det?

Det lader jo ikke til, at beboerne i området har fået noget ud af det andet end symptom-behandling. Der er heller ikke noget, der tyder på, at virksomheden lider af de store tab, tværtimod er de i gang med at sikre sig en del af markedet for "bæredygtig" vandforsyning. Hvorvidt der er sket noget med sikkerheden, for at nye ulykker ikke kan ske, eller at der er kommet nye produktionsmetoder, der udelukker brugen af de giftige stoffer, eller forbedring af sikkerheden for arbejderne på fabrikken eller lignende fabrikker fortæller historien ikke noget om. I hvert fald bliver

den ikke brugt til at få organiseret større protest-, sympati- eller støtteaktioner, netop det jeg mener, der skal til, for at det kan få en effekt.

Man kan til gengæld ikke være i tvivl om, at den offentlige mening påvirkes i retning af, at det er vigtigt gøre noget for forsyningen med rent vand. Noget, der baner vejen for holdningsændringer i retning af, at vi da bliver nødt til at betale for at få rensset vandet, og at vi ikke skal regne med rent vand som en selvfølge. Hvilket efter min mening burde være målet for jordens vandforsyning.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19

Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Fabriksbesættelser

Det er vel blot en god uge tid siden, at Danske Bank kunne melde ud, at krisen er overstået. I samme moment pointerede de ganske vist, at det ikke ville betyde mindre, men stigende arbejdsløshed i en lang periode fremover, indtil sårene efter krisen er overvundet.

Det er velsagtens de samme sår, som bankkapitalen slikker, når de labber milliarder af støtt kroner i sig, som ikke kommer videre til forbrugere eller betrængte boligejere.

Danske Bank bygger deres optimistiske formodninger på noget så skrøbeligt som et midlertidigt stigende indeks for fondsbørsen. Bankaktierne har også nydt godt af stigningerne. Det er dog højst tvivlsomt, hvorvidt opturen er stabil. Andre økonomer vurderer fortsat depression for kapitalen.

Uanset gisninger og uenigheder på dette spørgsmål så er alle borgerlige økonomer enige om, at arbejderne fortsat skal betale krisen:

- *Det kan være, at arbejdsløshedskurven knækker i 2011, er en rimelig gængs vurdering.*

Imens presses arbejderne på lønnen, virksomheder eksporterer produktionen ud i den globale verden, og arbejderne fyres.

Umiddelbart står knap 5.000 arbejdere over for en fyreseddel, fordi deres arbejdsfordelingsordning er ved at udløbe. Det skyldes, at mange virksomheder i slutningen af foråret forsøgte at ride krisen af ved at etablere arbejdsfordelingsordninger, som har en begrænsning på 13 uger. Ordningen har for virksomhederne den fordel, at de fastholder den rutinerede arbejdskraft i virksomheden.

Det ser imidlertid ud til, at mange af disse ikke kan mærke Danske Banks optimistiske luftkasteller.

- *En stor del af de medarbejdere, som er sendt på arbejdsfordeling, vil*

Flere steder på flere forskellige kontinenter ser man arbejdere gribe til fabriksbesættelse i kampen mod fyringer og fabrikslukninger.

opleve, at de får en fyreseddel, når ordningen slutter. Skal fyringer undgås, kræver det, at der atter er kommet gang i hjulene rundt om på virksomhederne. Men det er ikke de meldinger, vi får, siger Morten Kaspersen, formand for Arbejdsløshedskassernes Samvirke.

Nye tal fra Arbejdsmarkedsstyrelsen viser, at 757 virksomheder anført af industrigiganter som Danfoss, Grundfos og Vestas i øjeblikket har knap 12.000 medarbejdere på arbejdsfordeling for første gang.

Arbejdsløsheden rammer ikke kun en akut på pengepungen, men smitter samtidig af på pensionen.

Pensionskasserne klager deres nød over den tiltagende arbejdsløshed: Det betyder nemlig færre penge at spekulere for og profitere af. Det rammer naturligvis også den del af erhvervslivet, som har brug for kapitaltilførsel, som de heller ikke kan få af bankerne, der holder tilbage på lånene.

Det rammer imidlertid først og fremmest de arbejdsløse, idet en pensionsopsparing i dag er en nødvendighed, hvis man skal overleve i sin pensionisttilværelse. En typisk 3F'er på 40 år mister omkring 4.500 kr. om året i sin pensionisttilværelse, hvis han eller hun rammes af blot ét års ledighed. Det er værre endnu, hvis man er yngre. Mange vil under længere arbejdsløshed få ned-

sat deres pension med op mod 1.000 kr. pr. måned. Alene 3F's pensionskasser oplyser, at 42.000 3F'ere i dag ikke længere indbetaler pension på grund af arbejdsløshed.

Vindmøllefabrikken Vestas har givet sit bidrag til at forøge arbejdsløsheden. Således meddelte ledelsen i slutningen af april, at 1.900 ansatte skulle fyres – heraf 1.279 i Danmark og mange i England. Samtidig fastholdt virksomheden sine forventninger til en omsætningsforøgelse på 20 pct. (svarende til 7,2 mia. euro) samt en overskudsgrad på 11-13 pct. for året 2009.

Det var for stor en provokation for de Vestas-ansatte på den britiske ø Isle of Wight. Resultatet blev en fabriksbesættelse.

Det er ikke den første af sin art i nyere tid. Mange andre steder kloden over har arbejdsgiverne fået denne metode at smage, heriblandt i USA.

De seneste skud på stammen er i Sydkorea og Kina. I Sydkorea har flere titusind ansatte på en motorfabrik besat deres virksomhed i protest mod fyringer. Det har afstedkommet hårde kampe med politiet, som i skrivende stund ikke har formået at rykke ind på virksomhedens grund.

På en kinesisk stålfabrik blev der truet med, at 30.000 ansatte skulle reduceres til 5.000 i forbindelse med en sammenlægning med et privat selskab. Vreden blev omsat til fabriksbesættelse, og frustrationerne slog ifølge pressen om i angreb på direktøren, som mistede livet på hospitalet.

Fabriksbesættelser er ikke kun en reaktion i vrede og afmagt: Det er betydeligt brugbart våben, som virkelig sætter tommelskrueerne på virksomhedsejerne, idet kapitalen i bygninger og produktionsapparat bliver tilbageholdt og sikret imod realisering til stort tab for ejerne.